

OLAGAN CİNAYETLER

Yazan: JULES FEIFFER

Çeviren: ŞUAYİP ÜNSAL

Oyun ilk olarak, 3 Temmuz 1967'de Londra'da Royal Shakespeare Company tarafından Aldwych Tiyatrosu'nda, Christopher Morahan yönetiminde sahneye kondu.

KİŞİLER

MARJORIE NEWQUIST; Carol'un Karısı.

CAROL NEWQUIST; Marjorie'nin Kocası.

KENNY NEWQUIT; Oğulları.

PATSY NEWQUIST; Kızları.

ALFRED CHAMBERLAIN; Patsy'nin sevgilisi.

YARGIÇ STERN; Carol'un eski arkadaşı.

PEDER DUPAS; Alfred'in arkadaşı.

KOMİSER

DAVETLİLER

SAHNELER**I. PERDE**

SAHNE I; Newquist'lerin evi,

SAHNE II; Newquist'lerin evi, bir ay sonra.

SAHNE III; Newquist'lerin evi, iki ay sonra.

II. PERDE

SAHNE I; Newquist'lerin evi, dört saat sonra.

SAHNE II; Newquist'lerin evi, altı ay sonra.

I. PERDE

I. SAHNE

"Bu açıklamalar sadece tiyatro için değil, televizyon, sinema gibi diğer gösteri sanatları düşünülerek yapılmıştır." Newquist'lerin evi, oturma odası ve diğer odalara açılan kapı görülmektedir. Işıkla beraber sokaktan gelen sesler de yükselir. Ev, 1950'lerin New York'undaki yukarı batı yakasının tipik evlerindendir. Geniş pencereler ve pervazlar dikkat çekicidir. Oda gelişi güzel bir sürü mobilyayla doldurulmuştur. Odada kimse yoktur. Sabahın ilk ışıklarıyla beraber sokaktan gelen inşaat gürültüleri, trafik ve sık sık geçen helikopter sesleri yükselir. Işık ve ses yerini öğleden sonra gürültülerine bırakır. Değişen gölgeler, uzaklaşan inşaat sesleri, sokaktaki çocukların sesleri. Bunlar da yerini trafiğin akşamüstü oluşturduğu yoğun gürültüye bırakır, hava kararmaya başlar. Teknik olarak halledilebilirse; güneşin batışı odanın pencerelerinden görünen, diğer blokların pencerelerindeki yansımadan izlenebilir. Zaten pencerelerden görünen tek dünya karşı blokların pencereleri olmalı.

Sonuçta; perde açıldığında odadaki değişimden sabahtan akşama kadar geçen zamanı, ışık ve seslerin yardımıyla görebilmeliyiz. Odadaki yarı açık pencereden içeri süzülen is ve toz, tavandan dökülen sıva ve boya parçaları bu kaotik atmosferi daha da güçlendirecektir.

Telefonun çalmaya başlamasıyla polis ve ambulans sesleri de yükselir. Odada tam bir gürültü hakimdir. Biri dış kapıyı açmaya çalışmaktadır. Kapıya sonradan iki çift kilit daha takıldığı için açmak zaman alır. Kapı açılıp yavaşça ayakla itilir. Yüzünü, elindeki kocaman Amerikan alışveriş kese kağıtlarından dolayı göremediğimiz, ama halinden yorulduğu belli olan Marjorie girer. Ufak tefek, enerjik, elli yaşlarındadır. Işığı dirseğiyle yakıp son bir güçle mutfaka yönelir."

MARJORIE- (*Üşümüştür. Mutfaktan çıkarken*) Ne bu? Her taraf açık! (*Kenny elindeki kitaptan başını kaldırmadan, banyonun kapısını kapatmadan kayıtsız bir tavırla odaya gelir. 19-20 yaşlarındadır. Marjorie, elinde masa örtüsü ve süngerle tekrar içeri girer.*) Yardımına ihtiyacım olacak genç adam. (*Kenny banyoya geri döner ve kapıyı sertçe kapatır.*) Oyalanma! (*Masayı siler, sünger kapkara olmuştur.*) Pislik! (*Masa örtüsünü usta bir ev kadını tavrıyla tek hareketle açar ve örter.*) Kenny! Her an gelebilirler. (*Süngerini mutfaka götürür, gelirken de elinde tabaklar vardır. Masaya yerleştirir. Dışardan gelen gürültü, özellikle yüksek bir klakson sesi sabrını taşırır, sıkışmış olan yarı açık pencereyi zar zor kapatır. Diğer pencereleri de iyice kapalı mı diye kontrol eder. Gürültü azalır ama tamamen yokolmaz. Bu defa dışarısının gürültüsünü bastırıcak bir gürültüyle çalışan havalandırmayı açar. Carol gelir, elinde çantası vardır. Kısa boylu, tıknaz, enerjik, elli yaşlarında, Marjorie ile aynı bedendedir.*)

CAROL- (*Bu arada çalıyor. Sürüyor.*) Kahrolası şey niye çalışıyor şimdi? Daha Şubat ayındayız! (*Havalandırmayı kapatır.*)

MARJORIE- (*Neşeli ama formalite bir sarılma.*) Trafiğin gürültüsünü bastırıyor.

CAROL- (*Mantıklı gelir.*) Evde misafir yokken tamam ama insanların bizi, kışın havaları-
dirmayı açacak kadar deli olduğumuzu düşünmelerini istemeyiz değil mi? Li-
körler geldi mi?

MARJORIE- Geldi. (*Şüphyle bakar.*) Likörlerle niye bu kadar çok ilgileniyorsun?

CAROL- Yok bir şey.

MARJORIE- Likörler geldi mi diye iki kere de bürodan aradın.

CAROL- Her şey yolunda, merak edecek hiç birşey yok. (*Marjorie'yi ikna edercesine.*)
Biri hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğin zaman... Bilirsin canım, şöyle
iki tek attı mı... (*Eliyle içki içme işareti yapar. Aklınca zekice bir plan yaptığı
için neşelidir.*)

MARJORIE- (*Şok olmuştur.*) Carol! O zavallıyı sarhoş etmeyeceksin, anlaşıldı mı?

CAROL- Ama "O zavallı!" benim Patsy'imle evlenmek istiyor! Üstelik bana 'Carol' deme!
(*Sifon sesi duyulur, ardından banyo kapısı çarpar ve Kenny elindeki kitaptan
başını kaldırmadan içeri girer.*)

MARJORIE- Ama sevgilim onunla daha tanışmadın bile!

KENNY- (*Başını kitaptan kaldırmadan*) Sanat manat fotoğrafları çekiyormuş. Patsy 36
yaşında diyor, ama bence 40 falandır.

CAROL- (*Kenny'e*) Sen ne okuyorsun öyle? (*Kitabı çekip alır.*) Venüs'ün Fahişeleri! O
okula yılda yedibin doları ben bunun için mi veriyorum? Git üstünü değiştir!
Çabuk!

KENNY- (*Kitabı alıp çıkarken*) Kaldığım sayfayı kaybettin!

CAROL- Offf! Şu Patsy ne diye bana bunu yapıyor?

MARJORIE- İyi bir çocuk olduğuna eminim, bunu hissediyorum.

CAROL- Sen ne dediğini bilmiyorsun! Tanışalı daha üç hafta olmuş. Bahse girerim ser-
serinin tekidir!

MARJORIE- Carol!

CAROL- (*Huysuzca*) Şu isimden nefret ediyorum! Kaç kere söyledim, bana Carol deme.
Bunu özellikle beni kızdırmak için yaptığını bilmiyor değilim! (*Bağırarak*) Ba-
na 'Canım' de! (*Sakinleşir*) Olanları görmemekte direniyorsunuz. Hepiniz! Asıl
mesele bu. Olup biteni dikkate alan bir tek ben varım şu evde. Neydi o iç de-
koratör herifin ismi? Hani beraber Avrupa'ya gitmişlerdi.

MARJORIE- Howard. Çok hassas bir çocuktu.

CAROL- Pöh!! Ya o aktör bozuntusu. Hani beraber Maine'e kamp yapmaya gitmişlerdi.

MARJORIE- Roger. Güçlü kuvvetli bir çocuktu.

CAROL- Pöh!! Sonra... Şu müzisyen, ondan sonra o kalın kafalı duvarcı, en son da şu
Yahudi romancı!

MARJORIE- Hiçbiri de fena değildi.

CAROL- Hadi canım bırak, başlatma şimdi...Pöh! O cinsleri kilometrelerce uzaktan bile
tanırım ben. Hiçbiri Patsy'e göre değildi. Patsy'nin güçlü kişiliği karşısında
hepsi de sinek gibi ezilirdi. Benim kızım gerçek bir erkeğe bile kök söktürür.

(Övünerek) Patsy'de her şey var Her şey! Bekle ve gör Mesela şu yeni çocuk. Neydi ismi?

MARJORIE- Alfred.

CAROL- Alfred... Alfred... mmmm! Boktan bir isim. Pöh! İlk önce nazıkçe içeri girer. Centilmen, efendim... yakışıklı, iyi giyinmiş. Şöyle, güçlü bir el sıkışma, gözü-mün içine bakarak konuşmalar, etrafa gülücük dağıtmalar, beyaz bakımlı diş-ler, jöleli saçlar, düzenli tertipli bir görüntü. Fakat sen asıl iki üç kadehten son-ra gör. Elleri titremekten kullanılmaz hale gelir, habire dudaklarını yalar, göz-leri devrilmeye başlar, bacakları da şöyleyken şöyle olur. (Ayaklarını çarpıtır.) Kalkıp yürümeye çalıştığında da... (Tam kalkıp gösterirken dışarıdan silah se-si gelir. Carol ve Marjorie pencereye koşarlar. Carol pencereyi açmaya çalı-şır ama beceremez.) Kahrolası pencere gene sıkışmış!

MARJORIE- Hadi açsana şunu! (Dışarıda olanları görmeye çalışır. Silahlı çatışma ses-leri azalır sonra biter. Siren sesleri, toplanan kalabalığın uğultusu duyulur. Herşey rutin haline geri döner. Carol hala pencereyi açmakla uğraşmakta-dır.) Sen açana kadar aşağıda olan oldu, kimse kalmamıştır. Baksana herkes dağıldı. (Kapı zili. Dışarıdan Patsy'nin sesi duyulur- Hey millet!- Carol Mar-jorie'ye kapıyı açmasını işaret eder, Patsy ve Alfred görünür. Heyecanlı an-lar ve gülüşmeler. Carol Patsy'le Marjorie'nin ilgilendiğinden daha çok ilgi-lenir, yarışma gibi. Sanki Patsy'i zaptetmiştir. Patsy bu aşırı ilgiden sıkılmış-tır. Patsy; uzun, sarışın, enerjik, tipik bir Amerikan kızıdır. Alfred ise; iri ya-rı, asık suratlı, otuzbeşlerindedir. İki fotoğraf makinesi omuzunda asılıdır. Carol, Patsy, Marjorie hep bir ağızdan konuşurlar. Bir tür gürültü ortaya çı-kar. Konuşmaları birbirlerine karşı oynadıkları için abartılıdır.)

PATSY- Baba! Anne! Saçların harika olmuş! Baba kilo alıyorsun dikkat et! Anne! Baba!

MARJORIE- Merhaba tatlım, nasılsın? Böyle kötü mü olmuş yoksa? (Saçlarını göste-rir.) Toplanmışsın.

CAROL-Patsy! Patsy! Benim küçük meleğim! Bebeğim benim. Bir milyon dolar gibi çe-kici görünüyorsun. Tüm dünya bunu farketmeli.

PATSY- Bu Alfred!

CAROL- (Görmemezlikten gelir, Patsy'e) Hey! Aşağıdaki olaylara karışmadınız değil mi?

PATSY- Ne olayı?

CAROL- Neyse, ama bugünlerde daha dikkatli ol.

MARJORIE- (Alfred'e süzerek bakar.) Artık Patsy için endişelenmemize gerek kalma-mış. En sonunda kendisine gerçek bir erkek bulmuş. (Carol Alfred'e şüpheyle bakar.)

PATSY- Eee? Nerde benim sevgili kardeşim? (İçeriden sifon sesi ve kapı çarpma sesi gelir, Kenny pantolonunu toplayarak gelir. Patsy Kenny'e panter gibi atlayıp sarılır. Kenny'i abartılı bir şekilde över. Kenny buna hem sinir olur, hem de hoşuna gider ve utancını örtmeye çalışır.) Kenny!!! Benim küçücük karde-şim!!! Şu şirinliğe bakın. Oooooooyy!!! Çiğ çiğ yerim seni ben! (Sıkıştırır, ısır-maya kalkar, mıncıklar.) Ooo Kenny'cik!

(Övünerek) Patsy'de her şey var Her şey! Bekle ve gör Mesela şu yeni çocuk. Neydi ismi?

MARJORIE- Alfred.

CAROL- Alfred... Alfred... mmmm! Boktan bir isim. Pöh! İlk önce nazikçe içeri girer. Centilmen, efendim... yakışıklı, iyi giyinmiş. Şöyle, güçlü bir el sıkışma, gözünün içine bakarak konuşmalar, etrafa gülücük dağıtmalar, beyaz bakımlı dişler, jöleli saçlar, düzenli tertipli bir görüntü. Fakat sen asıl iki üç kadehten sonra gör. Elleri titremekten kullanılmaz hale gelir, habire dudaklarını yalar, gözleri devrilmeye başlar, bacakları da şöyleyken şöyle olur. *(Ayaklarını çarpıtır.)* Kalkıp yürümeye çalıştığında da... *(Tam kalkıp gösterirken dışarıdan silah sesi gelir. Carol ve Marjorie pencereye koşarlar. Carol pencereyi açmaya çalışır ama beceremez.)* Kahrolası pencere gene sıkışmış!

MARJORIE- Hadi açsana şunu! *(Dışarıda olanları görmeye çalışır. Silahlı çatışma sesleri azalır sonra biter. Siren sesleri, toplanan kalabalığın uğultusu duyulur. Herşey rutin haline geri döner. Carol hala pencereyi açmakla uğraşmaktadır.)* Sen açana kadar aşağıda olan oldu, kimse kalmamıştır. Baksana herkes dağıldı. *(Kapı zili. Dışarıdan Patsy'nin sesi duyulur- Hey millet!- Carol Marjorie'ye kapıyı açmasını işaret eder, Patsy ve Alfred görünür. Heyecanlı anlar ve gülüşmeler. Carol Patsy'le Marjorie'nin ilgilendiğinden daha çok ilgilenir, yarışma gibi. Sanki Patsy'i zaptetmiştir. Patsy bu aşırı ilgiden sıkılmıştır. Patsy; uzun, sarışın, enerjik, tipik bir Amerikan kızıdır. Alfred ise; iri yarı, asık suratlı, otuzbeşlerindedir. İki fotoğraf makinesi omuzunda asılıdır. Carol, Patsy, Marjorie hep bir ağızdan konuşurlar. Bir tür gürültü ortaya çıkar. Konuşmaları birbirlerine karşı oynadıkları için abartılıdır.)*

PATSY- Baba! Anne! Saçların harika olmuş! Baba kilo alıyorsun dikkat et! Anne! Baba!

MARJORIE- Merhaba tatlım, nasılsın? Böyle kötü mü olmuş yoksa? *(Saçlarını gösterir.)* Toplanmışsın.

CAROL-Patsy! Patsy! Benim küçük meleğim! Bebeğim benim. Bir milyon dolar gibi çekici görünüyorsun. Tüm dünya bunu farketmeli.

PATSY- Bu Alfred!

CAROL- *(Görmemezlikten gelir, Patsy'e)* Hey! Aşağıdaki olaylara karışmadınız değil mi?

PATSY- Ne olayı?

CAROL- Neyse, ama bugünlerde daha dikkatli ol.

MARJORIE- *(Alfred'e süzerek bakar.)* Artık Patsy için endişelenmemize gerek kalmamış. En sonunda kendisine gerçek bir erkek bulmuş. *(Carol Alfred'e şüpheyle bakar.)*

PATSY- Eee? Nerde benim sevgili kardeşim? *(İçeriden sifon sesi ve kapı çarpma sesi gelir, Kenny pantolonunu toplayarak gelir. Patsy Kenny'e panter gibi atlayıp sarılır. Kenny'i abartılı bir şekilde över. Kenny buna hem sinir olur, hem de hoşuna gider ve utancını örtmeye çalışır.)* Kenny!!! Benim küçücük kardeşim!!! Şu şirinliğe bakın. Ooooooyy!!! Çığ çığ yerim seni ben! *(Sıkıştırır, ısırmaya kalkar, muncıklar.)* Ooo Kenny'cik!

KENNY- Ah, hadi ama! Kes artık şunu! Yaa bıraksana! Öfff! Kes şunu dedim! . . . (Gözlerini devirerek) Bici... bici... bici!...

MARJORIE- (Her nasılsa çok cana yakın.) Alfred, hiç böyle bir tımarhane gördün mü? (Alfred'in gülümsemesi bir gariptir.)

CAROL- Hiç böyle birşey gördün mü Alfred? Kenny içeri gireli iki dakika bile olmadı ama Patsy onu kızdırmanın yolunu hemen buldu. İşte benim hep isteyip de yapamadığım şey, kızım yaptı. (Kenny'e bakar. Alfred'in gülümsemesi yine sinir edici bir soğukluktur.)

PATSY- (Dalga geçerek abartılı) Kenny! Çok yakışıklısın! Kendimi zor tutuyorum! (Alfred'e) Küçük kardeşim hakkında hep delice şeyler düşündüm! (Kenny utancını soytarılık yaparak gizlemeye çalışır. Marjorie ve Patsy kahkahayı koyverir. Alfred'in gülümsemesi yine aynıdır. Carol, Kenny'nin bu soytarılığına kızmıştır. Patsy Alfred'e Kenny'i işaret ederek) Beni gülmekten öldürür.

CAROL- (İmalı) Buraların soytarısı da Kenny'dir. (Kenny babasının bu uyarısıyla ciddileşir. Alfred'e) Ne içersin genç adam?

PATSY- Anne! Odaya ne yaptın? (Işıklar göz kırpar ve kesilir. Pencereden görülen diğer blokların ışıkları da gider.)

MARJORIE- (Mumları yakar) Birşey yapmadım. Sadece birkaç eşyanın yerini değiştirdim, niye? (Dışarıdan siren sesleri duyulur.)

CAROL- (Patsy'e sitemkar) Eğer buraya daha sık uğrama zahmeti gösterseydin...

MARJORIE- (Mum ışığıyla Patsy'nin yüzünü inceler.) Yüzünün halini hiç beğenmedim.

CAROL- (O da Patsy'i inceler.) Ne olmuş kızıma. Yoksa bir milyon dolar gibi çekici görünmüyor mu?

MARJORIE- Gözlerinin altında halkalar oluşmuş.

PATSY- Anne! Onlar göz boyası.

MARJORIE- Seni yorgunmuş gibi gösteriyor.

KENNY- (Patsy'nin yüzünü inceler.) Ben sevdim.

MARJORIE- Hep birbirlerini tutarlar zaten!

CAROL- Pöh! Sen ne dediğini bilmiyorsun! Kızım bir milyon dolar gibi çekici. Her zamanki gibi.

MARJORIE- Herhalde giysisi öyle gösteriyor. Her zamanki gibi eski kafalılığım tuttu işte. (Işıklar gelir. Marjorie mumları söndürür.)

CAROL- (Biraz sinirli Alfred'e) Ne içersin genç adam?

MARJORIE- (Patsy'e) Niye diğer elbiseni giymiyorsun?

PATSY- Hangisini?

CAROL- (Marjorie'ye) Kızımı rahat bırak artık!

PATSY- (Sinirli ve sıkılmış) Hangi elbise anne?

MARJORIE- Heralde hatırlamamı beklemiyorsun. Seni daha sık görseydim hatırlardım.

KENNY- (Alfred'e) Hey, Alf!! Patsy'nin eski odasını görmek ister misin?

PATSY- Alfred! Kenny! Alfred! Ve Alfred eski odanla ilgilenmiyor!

KENNY- Bahse girerim ilgileniyor, öyle değil mi Alf...red?

ALFRED- Belki sonra.

KENNY- (*Umursamaz*) Canın isterse.

CAROL- (*Kenny'e*) İstemiyor! Aptalca davranmayı bırak! (*Alfred'e*) Ne içersin genç adam?

MARJORIE- Alfred elini sıkabilir miyim? Annem bize derdi ki; "Bir adamı daha yakından tanımak için elini sıkman yeterli." (*Elini sıkar.*) Mmm! İyi bir elin var. Patsy gözünü ondan ayırmasan iyi edersin! Yoksa onu senden çalabilirim! (*Kısa bir kahkaha Alfred'e*) sadece şaka yapıyordum.

KENNY- Dur bir de ben sıkayım. Mmm! Çok sıkı tutmuyor. Baba sıra sende.

CAROL- Hayatımda duyduğum en aptalca şey! Birer içki hepimize iyi gelir sanırım. Ne içersin genç adam?

MARJORIE- Yüzüne bir şey mi oldu Alfred?

ALFRED- (*Patsy'e*) Birşey mi olmuş?

PATSY- (*Sıkıntılı*) Sadece her zamanki çürükler anne.

MARJORIE- Nasıl yani. Yoksa bir çeşit modern konuşma biçimi mi?

PATSY- (*Bu konuda konuşmak istemez*) Alfred'i hep döverler anne. En azından haftada bir, yoksa daha mı fazla?

ALFRED- (*Daha fazla olmadığını başıyla işaret eder*) Canım acımıyor ki.

MARJORIE- Canım laf mı şimdi bu? Şu surata bak. Baksana Carol, her tarafı çürük içinde!

CAROL- Sana kaç kere söyledim, bana 'Carol' deme diye. (*Patsy'e*) nefret ediyorum bu isimden!

MARJORIE- Ama ismini söylemezsem sana nasıl sesleneceğim tatlım?

CAROL- Ne dersen de! Ama 'Carol' deme.

KENNY- O zaman... Harriet de! (*güler*), Harriet, Harriet!

PATSY- Komik mi olduğunu sanıyorsun Kenny? (*Kenny toparlanır.*) Baba, ismin çok güzel. Adı Carol olan bir sürü insan tanıyorum.

KENNY- (*Alaycı*) Öyledir, öyledir. O zaman örnek ver. (*Carol, Kenny'e dik dik bakar.*)

PATSY- (*Düşünür*) Carol... Carol...

KENNY- Ne oldu bulamadın mı? (*Güler.*)

PATSY- Hah! Romanya kralı Carol!

CAROL- Evet evet bu doğru! Kral Carol! Ben bunu unutmuştum. Çok doğru. Kral Carol! (*Keyfi yerine gelir.*) Canım bir içki istedi. Eeee, başka isteyen var mı? Genç adam?

MARJORIE- Alfred'in o kavgalara neden bulaştığını bilmek istiyorum. Hoş birşey değil bence.

PATSY- (*Sıkılır*) Ona sor.

ALFRED- (*Heyecanlı değildir ama ilk defa konuşacağı için hazırlanır.*) Bakın! (*Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik*) Dışarıda bir sürü ufak tefek adam var ve bunlar kendilerinden iri olanlarla dalaşmaya bayılırlar. Bana bir süre vururlar, yere düşmediğimi görünce, yorulup yollarına devam ederler.

MARJORIE- (*Şaşırmıştır, sessizlik*) Çok stresli bir durum olmalı. Annem bana küçük adımlar atıp, titiz davranmamı öğretmişti. Eğer Patsy'nin bu kadar geniş ve vurdumduymaz olduğunu görseydi beni öldürürdü.

CAROL- (*Kafası karışmıştır, tepeden bakarak*) Kendini savunmuyor musun?

ALFRED- Onlara fotoğraf makinelerine dikkat etmelerini söylerim, onlar da buna dikkat ederler. (*Neşeli*) Şaşırtıcı ha?!

CAROL- Dur bir dakika. Şu işi iyice anlayalım. Şimdi sen, orada öylece durup o lanet holicanların sana vurmalarına izin veriyorsun öyle mi?

ALFRED- Bayağı güçlüyümdür, bana zarar veremiyorlar. Bu nedenle üzülmeniz gerekmez. İlk bakışta bu durum size garip gelebilir ama on yıldır kimse beni yere yıkamadı.

CAROL-Peki sen niye karşılık vermiyorsun?

ALFRED- İstemiyorum.

CAROL- Tanrı aşkına! Pasifist falan değilsin değil mi?

PATSY- (*Uyarır*) Baba!

ALFRED- (*Başıyla olumlar*) Ben bir Apathist'im¹ (*Carol ve Marjorie'den boş bakışlar*) Ben ne yapmak istiyorsam onu yaparım. Yoksa başkalarının bana yaptırtmak istediklerini değil.

CAROL- Yani şimdi sen, orada öylece duruyorsun... Armut toplar gibi!

ALFRED- Canımı hiç acıtmıyorlar.

CAROL- Can acıtmayan yumruklar ha!

ALFRED- Eğer "gündüzdüşüne"² girdiyseniz acıtmaz. Saldırıları sırasında ben "gündüzdüşü"nün derinliklerinde olurum. İşimi düşünürüm, kendimi bir sürü fotoğraf çekiyormuşum gibi hissederim ve zevkle işimin, dünyanın ve her şeyin ne güzel olduğunu mırıldanırım. Çalışırken de hep birşeyler mırıldanırım zaten. Bazen öyle konsantre olurum ki, bana vuranlar bu mırıldanmalarına sinir olup depresyona girer ve çekip giderler. Bu benim seçimim değil. Sadece o tür insanlarla yaşamak zorunda olduğunda öğrendiğin bir durum.

PATSY- (*Ailesine*) Bakın, bu zaten bizim devamlı tartıştığımız bir konu ve sanırım sizinle de pek ilgisi yok. Niye başka şeylerden bahsetmiyoruz.

CAROL- (*Hiddetli*) Pekala da ilgisi var ukala bayan!

PATSY- (*Yatıştırmaya çalışır*) Of! Hadi baba...

¹ Apathist; ~~bir~~ Kişinin başına gelen her türlü duruma karşı tepkisiz kalarak, kendini yaşama ve insanlara karşı savunmak için kullanılan psikolojik korunma.

² Gündüzdüşü; uyanıkken etrafla bağlantısını koparıp kendine yalancı bir dünya yaratmak.

CAROL- Beni çok ilgilendirdiğini bilmelisin. (*Alfred'e*) Nasıl böyle bir duruma düşüyorsun? Mutlaka onları çıldırtan birşeyler yapıyorsundur.

ALFRED- Yooo...

CAROL- Ama beni çıldırtmaya başladın.

MARJORIE- (*Ortalığı sakinleştiren bir tonda*) Alfred, onlarla konuşmayı denedin mi hiç?

ALFRED- (*Sabırlı ve kendini savunan bir tavırla, sakin*) Eğer biri sana vurmak istiyorsa, onunla konuşabilmenin hiçbir yolu yoktur.

KENNY- (*Patsy'e*) Bayağı eğlenceli biri ha! (*Patsy şakayla karışık Kenny'e vurur, Kenny de karşılık verip Patsy'nin yanından uzaklaşır.*)

PATSY- Bu konuyu yeterince konuşmadık mı sizce? Ben kendime bir içki hazırlayacağım.

KENNY- Bana da votka-tonik.

MARJORIE-Sadece bir bardak. Tamam mı?

CAROL- Dur ben hazırlarım.

PATSY- Ben hazırlarım baba. Canım birşeyler yapmak istedi. Alfred?

ALFRED- Şimdilik istemem.

CAROL- İçki de içmiyorsun sen öyle mi?

ALFRED- Genelde bira içerim.

CAROL- Kenny, Alfred'e bir bira getir.

KENNY- Niye hep ben?

ALFRED- Şimdi değil, teşekkürler.

CAROL- İçki içmiyor.

ALFRED- Daha sonra içeceğim.

CAROL- İçki içmiyorsun, kavga etmiyorsun.

PATSY- Ben ediyorum baba.

MARJORIE- Carol, bırak çocukla uğraşmayı.

CAROL- (*Bağırır*) Kaç defa söyleyeceğim sana...

MARJORIE- (*Kırılmış*) Özür dilerim, herşeyi yanlış yapıyorum zaten. (*Ağlamaklı*)

KENNY- (*Bogart'ı³ taklit ederek*) Hey! Baba dikkat et, benim favori kadını konuşuyor! Hey! (*Annesine sarılır*)

MARJORIE- (*Şımarır*) Kenny! Alfred ne düşünür sonra. Gören de bizim aşk yaptığımızı sanacak.

CAROL- (*Tersler*) Yaa! Annesiyle hep sevişirler böyle.

MARJORIE- (*Carol'a bakarak imalı*) Eh! Birinin yapması lazım değil mi sevgilim?

³ Humpray Bogart'ın tipik konuşmasını taklit eder. Bizim Cüneyt Arkın'ın "N'ayır, N'olamaz" demesi gibi.

PATSY- (*İçkileri getirir*) Hey ne oluyor burada? Kenny! Ben de kendimi senin gözden sanırdım. (*Kenny Patsy'e gidecekken annesi kolundan tutup tekrar kendine çeker.*)

MARJORIE- (Alfred'e) Patsy ayrı yaşamaya başlamadan önce hep böyle şakalar yaptık birbirimize.

KENNY- (*Mayışmış*) Anne bırak da kalkayım.

CAROL- Şu muhallebi çocuğunu bırak da oturup adam gibi likörünü içsin.

MARJORIE- (*Kenny'i bırakır, Kenny ablasına gider ilgiden şırmamış bir kedi gibi mız-mızlanır.*) Sen zeki ve duygusal bir gence benziyorsun Alfred. Eğer o adamlara nasıl bir kişi olduğunu kibarca açıklarsan eminim seninle uğraşmazlar, çekip giderler.

ALFRED- Bir sarhoşa hangi duyarlı şeyden bahsedebilirsiniz ki? Onlarla ilgilenmesen bile seni itekleyerek "Sen ne diye bana dik dik bakıyorsun şişko surat" derler. Bakmadığını söylemeye kalksan, bu sefer seni yalancılıkla suçlarlar ve bu yüzden saldırırlar. Bakdığını söyleyip özür dileyecek olsan, bu defa da bu nedenle yumruk savururlar. (Birden aklına gelir) Ha! Chicago'daki okul arkadaşına benzettiğin için baktığını söyleyen bu sefer de Chicago'dan nefret ettiğini söyleyip yumruklarını savururlar.

MARJORIE- (*Patsy'e*) Alfred'in okula Chicago'da gittiğini bilmiyordum bak! Kimse bana birşey söylemez ki zaten! (*Alfred'e*) Biz 1946'da Chicago'daydık. Chicago'nun neresinde yaşadınız Alfred?

ALFRED- Güneyinde.

MARJORIE- Gurbette olmak hep üzmüştür beni... Neyse, ailen hala orada mı yaşıyor?

ALFRED- Bilmiyorum.

CAROL- Bilmiyor musun? Ne biçim cevap bu? Bilmiyormuş, duyduğum en aptalca şey bu!

ALFRED- Çoktandır haberleşmedim bizimkilerle. (*Carol'un kaşları çatılır, tasvip etmez*)

MARJORIE- Aileye bağlılık artık iyice azaldı. Biz ailemizi bırakıp hiçbir yere gitmezdik. Evden uzak olmak bize en korkunç şey gibi gelirdi. Şimdiyse (*Patsy'e bakarak*) herkes ailesinden ayrılmak için can atıyor.

KENNY- (*Annesine sarılır*) Ben seni asla bırakmıyacağım anne.

CAROL- Şu sarılma faslını bırakacak mısınız artık? İçkileri tazeleyeyim mi? Alfred hangi zakkımdan içersin?

MARJORIE- (*Buruk*) Biz eskiden herşeyi paylaşırdık. Üzüntümüzü, sevincimizi... Tüm aile...

PATSY- (*Uyarır*) Anne! (*Telefon çalar, Carol kalkmaya davranır, Marjorie atik bir hareketle telefona gider.*)

MARJORIE- Dur ben bakarım tatlım, zaten sana değildir. Alo! (*Telefonda soluyan birinin sesi duyulur.*) Alo! Alo! Kimsiniz! Alo! (*Patsy annesinin yanına gider.*) Ne sinir birşey bu. Alooo! (*Patsy telefonu alır, dinler ve kapatır.*)

PATSY- (*Marjorie'ye*) Demek size de bu tür telefonlar geliyor.

CAROL- Ne tür? Ne tür dedim?

MARJORIE- Önemli değil tatlım boşver.

PATSY- Telefon sapığı baba. Çok sık arıyor mu anne?

MARJORIE- Bu en kibar olanı, sadece soludu. Hele bir tanesi var, dişlerimi sıkıp, kulaklarımı tıkadıktan sonra, nazikçe işini bitirmesini bekleyip telefonu kapatıyorum.

CAROL- (*Sinirlenir*) Biri bana ne olup bittiğini söylesin!

PATSY- Bilirsin baba, şu telefon sapıkları. Bana da gecenin bir vaktinde bu tür telefonlar geliyor. Ahizeye doğru aptalca soluk alıp verirler.

CAROL- Gecenin bir vaktinde ha? Telefonda soluyan sapıklar! (*Alfred'e dönüp bakar*) Ve sen de döğüşmüyorsun!? (*Kapı zili*)

MARJORIE-Ben açarım! (*Kapıya gidip delikten bakar*) Kim o?... Pardon, sesinizi alamadım! Kapıya doğru biraz yaklaşır mısınız lütfen? Sizi göremiyorum. Elini delikten çeker misin? Seni uyarıyorum, şimdi kapıcıyı çağıracağım. (*Patsy Marjorie'nin yanına gelir, Marjorie onu da alıp kapıdan uzaklaştır.*) Bir başladı mı hepsi üst üste geliyor. Biz de güya kapıcıya her yılbaşı yirmi dolar bahşış vererek kendimizi kandırıyoruz. (*Patsy teselli edercesine annesine sarılır, annesi de ona.*)

CAROL- (*Alfred'e*) Peki kızım ile sokakta yürürken ne yapacaksın?

PATSY- Ah! Hadi baba yapma, ben kendimi koruyabilirim.

KENNY- (*Gururla*) Ablam bir öküz kadar güçlüdür. Küçükken güreştiğimizde hep o kazanırdı.

PATSY- (*Neşelenir*) Baba emin ol kimse kılıma bile dokunamaz. Ben güçlü ve kocaman bir kızım. Üstelik Alfred gibi gündüzdüşü de görmüyorum. Hiç acımam bir tane patlatırım. Alfred'i eve getirip götürürken hiçbirşey olmayacağına sana garanti veririm.

CAROL- (*Alfred'e*) Sen de bu durumu kabulleniyorsun öyle mi?

PATSY- Aslında kabullenmiyor, istemiyor da... Ama şu çılgın şehirde ne zaman yalnız bıraksam bir güzel benzetiyorlar. Sağ salım bir evlenelim, onu gözümün önünden hiç ayırmayacağım. (*Alfred'i şakacıktan yumruklar, Alfred'de onu.*) Şuna bak herkese kuzu bana kurt! (*Kenny bu arada banyoya gider, banyo kapısı sertçe kapanır.*)

MARJORIE- İnsan bu çifte kumrulara nasıl imrenmez?

CAROL- (*Marjorie'ye fısıltıyla*) Tam söylediğim gibi; serserinin teki.

MARJORIE- Bence çok şeker.

CAROL- Zaten sana göre hepsi çok şeker. Pöh! Pöh! Bir kadın benim için kavga edecek ve ben öylece duracağım. Tanrı yazdıysa bozsun!

PATSY- (*Carol'a arkasından sarılır.*) Artık kimse babam gibi yiğitçe dövüşmüyor.

MARJORIE- Kenny! (*Gözleriyle odada Kenny'i arar, bulamayınca*) Alfred sen yardım edebilir misin? (*Beraber çıkarlar.*)

CAROL- *(Neşeli)* Hadi artık çekil tepemden.

PATSY- *(Çocuk gibidir, babasına daha fazla sarılır.)* Hadi Kaplan görelim bakalım ne kadar iyisin? Hadi, kurtulmaya çalış. Kurtar kendini. Hooop! *(Carol zorlanır ama kurtulamaz. Yüzü iyice kızarmıştır. Patsy bırakır beraber gülerler.)*

CAROL- *(Şakadan vurarak)* Bu kimin kızı ha? Keşke kasların da zekan kadar gelişmiş olsaydı.

PATSY- Ondan hoşlanmadın değil mi baba?

CAROL- Dur bakalım, aceleye getirme.

PATSY- O zaman hoşlandın?

CAROL- Fikrimi söylemeden önce onu daha fazla tanımalıyım.

PATSY- Yooo, yooo! Hoşlanmadın.

CAROL- Heey, beni zorlama genç bayan, biliyorsun bundan hoşlanmam.

PATSY- Yutturamazsın! Zorlanınca daha çok hoşlanırsın bilmez miyim.

CAROL- Yaşlı bir adam için fazla hızlısın. *(Şakadan yumruklar.)* Ama birşeyi çok iyi biliyorum. *(Ciddileşir)* Asla azla yetinme.

PATSY- Azla yetinmiyorum ki.

CAROL- Asla kendini ucuza kaptırma.

PATSY- Sen benim ne zaman...

CAROL- Doğru kişi birgün çıkar gelir.

PATSY- Baba ben 27 yaşıdayım. Doğru kişiler iki yıl önce evlendiler. Boşanmaları da en az beş yılı bulur. Benimse artık zamanım yok. Ruhi ve biyolojik takvimim de beklemek istemiyor.

CAROL- Kendini böyle aşağılamayı dinlemek istemiyorum. *(Abartarak)* Emrinde on adam çalışıyor. Hem patronsun, hem de 1.70 boyundasın!

PATSY- Belli bir zamandan sonra etrafındaki herkesten iyi olman hiç birşeyi değiştirmiyor. İşimde hep en iyiydim. Elde ne var; iş verimliliği oranı yüksek, yalnız biri.

CAROL- Ne dediğini bilmiyorsun. Popüler bir kız olduğunu benim kadar herkes biliyor.

PATSY- Baba, erkekler popüler bir kızı tavlama için utanmadan önümde diz çöküp yalvarıyorlar. İşte o zaman hepsinden nefret ediyorum.

CAROL- Niye olmasın? Sen güvenilirsin de ondan.

PATSY- Tanrım! Önümde başını bile eğmeyecek birini istiyordum ve buldum! Baba, güçlü olmaktan artık dizlerim titriyor. Çıktığım erkeklere annelik yapmaktan migrenim azdı. Bir tek Alfred kendisine annelik yapmamı istemiyor. İşte o zaman içimi nasıl bir duygu kapladı biliyor musun? Tanrı biliyor ya! Annelik duygularımı kabartıyor. *(Patsy'nin söyledikleri Carol'ı düşündürmüştür. Patsy kısa bir an durur, sonra babasına sevgiyle sarılır. Alfred şarap şişesinin mantarını çıkarmaya çalışırken girer. Carol düşüncelerden sıyrılıp yemek servisiyle ilgilenir.)*

MARJORIE- *(Tekerlekli servis masasıyla girer.)* Haydi haytalar sofraya! *(Servise Alfred'den başlar)* Annem bizi sofraya hep böyle çağırırdı. Bu bana hep sıcak bir aile ortamını hatırlattığı için ben de bizimkileri böyle çağırım. En büyük hayalim de; birgün Patsy'min de çocuklarını sofraya böyle çağırdığını duymaktır. *(Hala banyoda olan Kenny'e seslenir.)* Kenny! "Haytalar sofraya" dediğimi duymadın mı? Yoksa özel davetiye mi bekliyorsun?

KENNY- *(İçeriden)* Şimdi geliyorum!

MARJORIE- Şimdi şimdi oldu delikanlı. Hemen gel! Şimdi! Offf. İçerisi çok havasız. Alfred! İyi bir çocuk olup pencereyi açabilir misin? *(Sahne arkasından sifon sesi gelir, kapı çarpar, pencereyi açmak için Carol niyetlenir.)* Alfred'e söyledim tatlım. *(Kenny elinde kitapla girer. Carol ise Alfred'le yarışırcaasına daha atik davranıp pencereye koşar ve açmaya çalışır.)*

CAROL- Tamam, tamam. Herşey yolunda. *(Açamaz ve bırakır.)* Senin gibi pencerenin ta. .. *(Alfred'e)*... Hep inatlaşır... *(Alfred tek hareketle pencereyi açar, dışarıdan trafiğin ve inşaatların gürültüsü, helikopter sesleri gelir.)*

MARJORIE- Teşekkürler Alfred. *(Carol'a)* Niye Alfred'den rica ettiğimi şimdi anladın mı? *(Açılan pencereden içeri rüzgarla beraber kurum ve toz girer.)*

CAROL- Gevşetmiştim.

KENNY- Gevşetmiş miydin? Güleyim bari. *(Dalga geçer.)*

CAROL- *(Sinirle gider ve pencereyi kapatır.)* Şimdi sen aç da görelim. *(Kenny duymamazlıktan gelir.)* Ooo... tabii... Ukala beyimiz pencere açmak gibi küçük işlerle uğraşamaz. Hadi görelim bakalım sen nasıl açacaksın!

MARJORIE- Şu pencere işini daha sonra mütaala etseniz de yemeğimizi soğutmadan yesek nasıl olur? Bütün gün uğraştım bunları yapmak için.

CAROL- Dur dur, bir saniye bile sürmez. Hadi bakalım ukala... Deneyecek misin? Yoksa deneyenlerle alay etmeye devam mı edeceksin? *(Kenny bozulmuş bir tavırla - pencereyi açmayı dener, beceremez, masaya geri döner.)* Ne oldu? Hı? Açamadın mı ukalabaşı.

MARJORIE- Lütfen biri pencereyi açabilir mi? *(Alfred tam kalkacakken Patsy bu pencere muhabbetine dayanamaz ve gidip çabucak ustalıkla pencereyi açar. Ses ve toz tekrar içeri süzülür. Kenny ve Carol sessizce yemeklerini yerler, Patsy'de.)* Patsy burada yaşarken bilirdim ki; ağır şeyleri kaldıracak biri var. Ben hep fazla "çitkırıldım" oldum. *(Patsy bu konuşmalardan sıkılmıştır.)* Ailemizin birarada olması beni nasıl mutlu ediyor bilemezsin. *(Işıklar yine kesilir, sadece çatal bıçak sesleri.)* Biliyor musunuz? Metroda bazı psikopatlar beklerken, okudukları gazeteyi dört saat süren elektrik kesintisinde bile yüzlerinden indirmezlermiş. *(Tekrar sessizlik, çatal bıçak sesleri, Marjorie mumları yakar.)* Özel günlerde birinin mum yakmayı akıl etmesi hep çok ince bir düşünce olmuştur. Kenny buraya gel. *(Dışarıdan banyo kapısı çarpar, Kenny elinde bir kitapla gelir oturur.)* Bu evin bekçi köpeği de benim Alfred, Patsy'nin benim için sana neler söylediğini tahmin edebiliyorum.

PATSY- *(Sıkılmıştır)* Anne lütfen! *(Karşılıklı soğuk bakışlar, Marjorie ağlamak üzere-dir, kalkar kapıyı çarparak çıkar, ışıklar gelir.)*

CAROL- *(Gerginliği gidermeye çalışarak)* Kendime bir içki daha koyacağım.

KENNY- Bana da

PATSY- Ben de.

ALFRED- Sek viski. *(Carol duraksar, Alfred'e bakar, sifon çekilir banyo kapısı kapanır.)*

MARJORIE- *(Elinde fotoğraflarla girer.)* Burası biraz soğumuş içim ürperdi. *(Kenny atik bir hareketle pencereyi gidip kapatır, Carol içkileri verir, Marjorie memnuniyetsiz bir tavırla Patsy'e)* Bu ikinci oluyor değil mi? Sigarayı da eskisi kadar çok mu içiyorsun? *(Patsy şerefe kaldırıp bir dikişte içer.)* Sünger gibi içip baca gibi tüttür bakalım. *(Patsy "öksürük krizi"ni oynar.)* Kendilerine en fazla zarar verenler, "bana birşey olmaz" diyenlerdir. Kenny, o ne? İkinci bardak mı? *(Kenny garip bir nesneymiş gibi bardağına bakar Marjorie hoşnutsuz başını sallar Carol'a bakar, Carol içkisine bakıp tedirgin olur ve avucunu kaşır. Marjorie elindeki fotoğrafları Alfred'e gösterir.)* Sen fotoğrafçısın Alfred. Patsy'nin ölen ağbisi Steve'in resimlerini görmek istersin diye düşünmüştüm. *(Patsy sabır diler gibi ellerini yüzüne kapatır.)*

ALFRED- Bu resimde mayosuyla çok yakışıklı çıkmış.

MARJORIE- Beş altın kupa kazanmıştı, Patsy'den beş yaş büyüktü.

KENNY- Benden de 15 yaş büyüktü.

ALFRED- Hmm! Beyzbol kıyafetiyle çok yakışıklı çıkmış.

MARJORIE- Topu oyuna o sokardı.

ALFRED- *(Fotoğrafları geri verir.)* Fotoğraflara bakmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

MARJORIE- Bak bu fotoğraf savaştan döndükten sonra, O bir kahramandı.

ALFRED- Üniformasıyla çok yakışıklı çıkmış. Omuzundaki şu iki çizgi ne?

MARJORIE- Pilottu. Tokyo'yu bombalamıştı. Ülkesi onu Kore'yi bombalaması için görevi geri çağırmıştı. Elektronikte iyi bir geleceği vardı. Harika bir yaşam onu bekliyordu. Ülkesini o kadar severdi ki, düşmanları yokedinceye kadar peşlerini bırakmazdı. Ama kim bilebilirdi ki; Amsterdam Sokağı'yla 97. Cadde'nin köşesinde arabasında beklerken kaza kurşununa kurban gideceğini? *(Fotoğrafları toplar.)* Ama seni aile trajedimizle sıkmak istemem.

PATSY- *(Patlar)* Allah kahretsin anne!! Yemeğe ne zaman birini getirsem tekrar tekrar bunları anlatmak zorunda mısın? *(Marjorie ağlamak üzeredir aceleyle çıkar, banyo kapısı çarpar. Patsy kendine)* İşte! Patsy gene yaptı yapacağını ha!

KENNY- *(Şaşırır)* Woouuv! Ben böyle konuşaydım yüzde yüz ipe giderdim.

CAROL- Davranışını hiç beğenmedim genç bayan. Annen şu yemekleri yapmak için bütün gün uzun, zor ve hayal gücü isteyen bir çabayla ter döktü. *(Patsy bir sigara alır.)* Şu kahrolası sigara konusunda da annen haklı. *(Patsy sigarayı yakması için Carol'a bakar, Carol biran kararsız kalır sonra yakar.)*

PATSY- *(İmlalı)* Teşekkürler. *(Carol gerilir ve yine avucunu kaşır. Patsy Alfred'e nazikçe)* Senin yanında böyle birşey olduğu için kusura bakma canım!.. *(Carol'a bakarak Alfred'in elini tutar.)* Alfred, Steve hakkında herşeyi biliyor baba. *(Carol artık sakinleşmiştir.)*

ALFRED- Kimin vurduğunu bulamadılar mı?

CAROL- Bulmak için durmadan çalışıyorlar. Polisler bu olayı çözmek için uzun, zor ve hayal gücü isteyen bir çabayla ter döküyor. *(Gururla)* Karakola gide gele polis arkadaşların çoğuyla dost oldum. *(Sifon ve banyo kapısının kapanma sesi, Marjorie girer, gözleri kızarmıştır, gülümseyerek elindeki mendili katlar. Kenny boşalan banyoya gitmek için çıkar.)*

MARJORIE- *(Alfred'e tekrar yemek koymak ister.)* Misafirimizi aç bırakırsak hayal kırıklığına uğrar, öyle değil mi Alfred?

ALFRED- Teşekkür ederim bayan Newquist, tıka basa doydum bu kadar yeter.

PATSY- *(Kendini affettirici sevimli bir edayla)* Harika olmuş anne!

MARJORIE- Kenny neredesin?

KENNY- *(Dışarıdan)* Harikaydı.

MARJORIE- *(Alfred'e)* Hadi canım bırak kibarlığı da ye! Senin gibi kocaman bir adam bu kadarcık mı yer?

ALFRED- Yoo gerçekten çok yedim, teşekkürler.

MARJORIE- İyi sen bilirsin. *(Patsy'e)* Ben de o zaman en iyi müşteriye dönerim.

PATSY- Anne yemek harikaydı ama gerçekten doydum. Bir lokma bile fazla yiyemem.

KENNY- *(Dışarıdan seslenir)* Bir lokma bile fazla yiyemem anne. *(Sifon ve kapı sesi, elinde kitapla gelir.)* Ama bir içki daha içerim. *(İçkisini aldıktan sonra pencerenin kenarında duran Patsy'nin ayakkabılarını gizlice alıp oturduğu koltuğun yanına saklar.)*

CAROL- *(Kalkar)* Sanırım ben de bir tane daha içeceğim, Patsy?

PATSY- Bu defa su koyma *(Bara gider.)*

ALFRED- Sek viski lütfen.

MARJORIE- *(Hoşnutsuz)* Neyse bugün özel bir gün.

PATSY- *(Etrafa bakar)* Ayakkabılarımı hangi cehenneme bıraktım acaba? *(Kenny duymazdan gelir)*

MARJORIE- *(Fotoğrafları toplar)* Biri şunların üstüne likor dökmeden kaldırayım bari. Alfred, fotoğrafçı olduğunu öğrenince ilgileneceğini düşünmüştüm. Zamanını aldıysam özür dilerim. *(Onay bekler ama gelmez.)* Tam olarak ne çeşit şeyler çekiyorsun, vesikalık mı?

ALFRED- Hayır.

PATSY- *(Sinirlenir, Alfred'in içkisini verir.)* Anne Alfred'i sınavdan geçirmeyi bırakır mısın lütfen?

MARJORIE- Niye yaptığım herşey yalnış oluyor anlamıyorum. Alfred işinle ilgili soru sormamdan rahatsız oluyor musun?

ALFRED- Aslına bakarsanız öyle ilginç bir iş değil.

MARJORIE- Vesikalık çekmiyorsun demek.

ALFRED- Hayır.

MARJORIE- Magazin fotoğrafçılığı mı yapıyorsun peki?

ALFRED- Hayır.

PATSY- Kimde sigara var?

MARJORIE- (*Patsy'e*) İçmek zorunda mısın? Bi defacık içme benim için. (*Carol oturur Patsy'e sigara verir Kenny yakar. Marjorie kendini tutmaya çalışır, Alfred'e*) reklam fotoğrafları mı çekiyorsun?

ALFRED- Bir zamanlar evet ama artık çekmiyorum.

CAROL- Moda fotoğrafçısı mısın? (*Dirseğiyle Kenny'i dürterek alay eder.*)

KENNY- (*Gözlerini devirerek*) Vay be! (*Carol ve Kenny birbirlerine bakıp Alfred'le dalga geçerler.*)

ALFRED- Biraz karışık bir iş, bilmek istediğinize emin misiniz?

PATSY- (*İsteksiz*) En iyisi anlat.

ALFRED- Bu işe reklam fotoğrafları çekerek başladım.

PATSY- Aslında ilk resimle başlamış.

ALFRED- Kötü bir ressamdım.

PATSY- Yok canım sen de!

CAROL- Tanrı aşkına! Bırak da lafını bitirsin! (*Herkes, Carol'un kendisi bile bu ani çıkışa şaşırır.*)

ALFRED- Reklam fotoğrafçılığında da pek fena değildim.

PATSY- Fena değil mi? Holiday, Esquare ve Vogue dergilerinde fotoğrafçılık yapmış.

CAROL- Vogue!!

KENNY- (*Gözlerini devirerek*) Vay be! (*Kenny ve Carol birbirlerini dürterek dalga geçerler. Patsy'nin ters bakışıyla tekrar ciddileşirler.*)

ALFRED- Parası da fena değildi. İki yıl kadar işler iyi gitti. (*Patsy hafifçe alkış tutar.*) Ama sonra... Güvendiğim iş arkadaşlarımın hepsi bana sırtını çevirdi. Nasıl oldu bilmiyorum ama beni gözden çıkardılar ya da kullandığım modeller onlara korkunç göründü. Bunun üzerine reklam ajansları benim editörlük motivasyonumun olmadığını düşünmeye başladılar, ama bu doğru değildi. Fakat bir kere bu düşünce beyinlerinde yer etmişti. Ne zaman bir havayolu reklamı çeksem o şirketin uçağının düştüğü görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Otomobil reklamı çeksem otoyoldaki kazalar aklıma geliyordu. İlaç firmasına reklam çeksem fiyatlarının artacağını düşünüyordum. Ampul reklamı çeksem, ışıkların kesileceği düşüncesi... (*Işıklar gider*)

MARJORIE- Konuşmanı bölmek istemem hayatım ama (*Mumları yakar.*) "Karanlıkta oturmakta, bir kibrit ışığı bile daha iyidir" derdi annem. Eeee sonra...

ALFRED- Sonra... Kariyerim can çekişmeye başladı. Ama yapabileceğim birşey yoktu. Ne kadar çabaladıysam o kadar battım. Etrafımdaki dostlar, iş arkadaşlarım kaybolmuştu ve bir daha da ortaya çıkmadılar. Ama resimlerimdeki objelerin görüntüsü dahiyaneydi. (*Heyecanlanır, zekice olduğunu destekleyen bir ifadeyle parmağını şıklatır ve evin ışıkları raslantıyla aynı anda yanar.*) Sonuç

olarak ben de bir sürü katalog işi yapmaya başladım. (*Marjorie mırıltıları söndürür.*) Tıbbi malzemeler falan çektim. Benim yaptığım diğer fotoğrafçıların göremediği şeyleri görmektir. Biraz ayartma, biraz baştan çıkarma yani cansız nesneleri canlandırabilmektir. Heralde bunun en iyi kanıtı da I.B.M. için yaptığım çekimlerdi. Yeni ürettikleri otuz kadar modelin fotoğraflarını çekmemi istediler. Sonra bir galeri kiralayıp bu yeni modeller için bir şov düzenlediler. Çektiğim yüzyirmi renkli fotoğraf da orada sergilendi. Büyük ilgi gördü (*Zekice gülümseme*) ve reklam piyasası bu fotoğraflarla çalkalandı, sonra tekrar aranan adam oldum.

MARJORIE- Bu işte üstün bir yeteneğin olmalı.

ALFRED- (*Diğerlerinden çok kendine söyler gibidir.*) İğrenç şeyler döner bu işlerde. Kendime hep şu soruyu soruyordum; kahrolası standartlar neredeydi? Bu insanlara ne versen yiyorlardı. Onlara bokun resmini çekip versem harika deyip ödül vermeye kalkışıyorlardı. (*Sessizlik, Patsy üzülmüştür.*)

MARJORIE- Seçtiğin sözcüklere dikkat et genç adam.

ALFRED- Hı? Neyse, işte benim işim bu.

CAROL- (*Anlamamış*) Ne?

ALFRED- Bok fotoğrafı çekmek.

MARJORIE- Genç adam!Konuşurken sofraya saygılı ol.

ALFRED- Sizi iğrendirmek istemem bayan Newquist, ama bir yıldır birçok bok fotoğrafı çektim ve şimdiden yarım düzine ödül aldım.

MARJORIE- (*Buzları çözülür.*) Ödül mü?

ALFRED- Şimdi de Harper's Bazaar'ın sonbahar kreasyonu için fotoğraf çekmemi istiyorlar.

KENNY- (*Gözlerini devirerek*)Vay be!

CAROL- (*Kızarak*) Bırak dalga geçmeyi!

MARJORIE- Bu çok saygıdeğer bir iş. (*Tabakları toplar.*) Bu anlattıkların çok etkileyici. (*Servis tepsiyle çıkar.*)

CAROL- (*Kalkıp tam nutuk atmak üzereyken telefon çalar, telefona giderken Alfred'i iyice süzer.*) Merhaba, (*Soluk alıp verme sesi gelir.*) Bana bak; Senin kim olduğunu bilmiyorum ama, karşında aciz yaşlı bir kadın yok. Siz... Siz gençler ne yaparsınız? Hı? Hiç! Kırıp dökmek! Başka birşey yok! Bu sapıklıkları ne zaman bırakıp insanlığa yararlı işler yapacaksınız? Biz gençken telefona üfle-yip faturayı kabartacak kadar lüksümüz yoktu. Tanrıya bu lüks için diz çöküp şükredeceğine... Niye artık kimse şükretmiyor? (*Patsy gelip telefonu kapatır, Carol kötü olmuştur.*) Özür dilerim! (*Der ve çıkar.*)

PATSY- Kenny bizi biraz yalnız bırakır mısın?

KENNY- (*Mızmızlanır*) Burası benim de evim.

PATSY- (*Uyarır*) Kenny! (*Patsy Kenny'nin üzerine yürür, Kenny içkisini alıp dışarı kaçarken daha önce oturduğu koltuğa gizlediği Patsy'nin ayakkabılarını koltu-ğa sıçrayıp telaşla giyer ve komik bir durumda dışarıya kaçar, siren sesleri.*) Şimdi gelelim sana dostum!

ALFRED- (*Omuz silkerek*) Ne iş yaptığımı sordular ben de söyledim.

PATSY- (*Gözlerini kısar*) Seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en ıslah edilemez vak'asın.

ALFRED- Ben de böyle bir vakayım işte. En küçük tartışmamızda bile en az beş tane si-gara içiyorsun, şansını niye benim gibi bir nihilistle zorluyorsun ki?

PATSY- Çünkü sen yanlışsın!!! (*Sakinleşmeye çalışır.*) Alfred her yaştan kendine göre problemleri vardır ama insanlar bir şekilde mutlu olmayı becerirler! (*Alfred'e bakar.*) Afedersin amacım seni inciltmek değildi. Evet! Amacım seni incitmek! Birşeylerin farkına vardırma! Alfred, yatağımdan her sabah nasıl kalktığımı biliyor musun? Yüzümde bir gülücük! Ve tüm günüm yüzümden o gülücüğü almaya çalışanlara karşı koymakla geçer. Telefon sapıkları arar... Eski sevgi-lim evleneceğini söylemek için arar... Tam üzerimi değiştirirken biri kapıyı zorlar... Sarhoşun biri bizim asansörde sızar... Dışarı çıkarken giydiğim sarı montum o pis havada üç dakikada kahverengiye döner... Sonra metrodaki hayvanlar... O kalabalıkta içlerinden biri vücudunu vücuduma dayar... Asan-sörde itiş kakış, sıkış tepiş... Yolda hiçbir taksi durmaz... Belediye otobüsünde fordçular... Eve kadar takip edenler... Sağ salım eve girer girmez telefon çalar; karşımda telefon sapığı... Bütün bunlar insanın yüzünden o gülücüğü almak için yeterli değil mi? Belki, ama benim yüzümden alamazlar. Çünkü her kötü şey için iki iyi şey olduğunu biliyorum. Hayır! dört iyi şey! Dostlarım, harika bir iş, tenis, kayak, seyahat, müzikaller, تنها yollarda araba kullanmak ve kendi uçağıyla uçmak ve bütün gece uyumayıp güneşin doğuşunu seyretmek. (*Alfred "gündüzdüğü"ne girmiştir.*) Alfred buraya dön! (*Sessizlik.*) Alfred, eğer herşey bu kadar ümitsizse, birşeyler yapmaya çalışmak niye?

ALFRED- Tabii, tabii.

PATSY- İşte bu yüzden mücadele etmiyorsun.

ALFRED- Mücadelenin de fazla bir anlamı yok öyle değil mi?

PATSY- (*Dayanamaz patlar.*) Sen ne dediğinin farkında mısın? En ufak bir fikrin var mı? Ha! (*Kendini tutmaya çalışarak*) Ne zaman bu eve gelsem, babam gibi konuşmaya başlıyorum. Alfred... Eğer böyle düşünüyorsan evlenmek niye?

ALFRED- İsteddiğini söylemiştin.

PATSY- Bu konuşmayı pek tatmin edici bulmadım.

ALFRED- (*Nötr*) Patsy senin düşündüklerin olmuyor diye bu konuşmayı tartışmaya dön-dürmeyelim. Ben evlenmek içinim.

PATSY- (*Soğuk*) Teşekkürler.

ALFRED- (*Uzun bir sessizlik*) Anlaşılan bu konuşma çoktan tartışma olmuş bile. (*Çıkmaya yönelir.*)

PATSY- Nereye gittiğini sanıyorsun? (*Alfred çıkar.*) Alfred! (*Arkasından bakarak kendi kendine söylenir.*) Nasıl kavga edilmesi gerektiğini bile bilmiyor. O yüzden de yenemiyorum. (*Dışarı çıkıp Alfred'i geri getirir.*) Kahretsin! Bir kere bile olsun mücadele etmeyi kabul etsen ne olur sanki? Benle bile? (*Patsy, Alfred'in her zamanki kalıp cümlelerinden birini söyleyeceğini anlar ve aynı anda Alfred'i taklit ederek beraber konuşurlar.*)

ALFRED + PATSY- Mücadele etmenin bir anlamı yok. *(Patsy tartışmaktan yorgun düşüp, Alfred'i kucaklar.)*

PATSY- En azından beni sevdiğini söyle.

ALFRED + PATSY- Aşkın ne olduğunu bildiğimden emin değilim.

PATSY- *(Midesine bir fiske atar)* Tamam! Bayrak açıyorum. Bunu sen istedin piçkurusu! Seninle evleneceğiz. Bir ev kurup yarım düzinelik bir çocuk tuzağı hazırlayacağım. Hiç acımadan seni öyle bir yaşamın içine çekeceğim ki; en sonunda elinde bebek resimleri çekilmiş bir fotoğraf makinasıyla gelip, "Yaşam çok güzel de olabiliyormuş" diyeceksin.

ALFRED- Çirkin, daha da çirkin.

PATSY- Şarkı söyleyip çalmam için bana bir piyano alacaksın. Sonra önüne serilip keyf çatabileceğin, alev alev yanan bir şömine. Her yılbaşı, üzerinde ailemizin resmi basılı olan özel yılbaşı kartlarını yakınlarımıza göndereceğiz. Resmin altında senin imzan olacak. "Çeken; Alfred Chamberlain". Baba! Anne! Bir şey ilan etmek istiyorum. *(Carol ve Marjorie telaşla içeri gelir. Sifon sesi, banyo kapısı çarpar, Kenny pantolonunu toplamaktadır.)* Alfred ve ben evleniyoruz! *(Carol ve Kenny donar kalır.)* Gelecek hafta. *(Carol yavaşça oturur.)*

MARJORIE- *(Sevinçle)* Düğününü hep bu salonda yapmayı hayal etmiştim. OFF! Yapacak çok iş var. *(Onları öper.)* Kendine iyi bir adam seçtin Patsy. Üstelik yetenekli. Dr. Paterson'a hemen haber vermeliyiz.

ALFRED- *(Patsy'e)* Kime?

PATSY- Rahip.

ALFRED- *(Marjorie'ye)* Bayan Newquist *(Marjorie telefonu kaldırıncı soluklayan sapığın sesi duyulur, hemen telefonu kapatır tekrar kaldırıp Dr. Peterson'un numarasını çevirmeye başlar.)* Bayan Newquist, rahiple konuşurken şunu söylemeyi unutmayın; Biz düğün törenimizde tanrının adının geçmesini istemiyoruz.

CAROL- *(Sinirli)* Ne! Bu adamı tutuklatacağım. *(Herkes domup kalmıştır. Alfred'e bakarlar. Sahne kararır, caddeden gelen sesler, sirenler v.s.)*

SAHNE 2

Bir ay sonra; Newquist'lerin evi. Alfred, Patsy, Carol ve Marjorie oturmaktadır, sessizlik hakimdir. Carol saatine bakar. Ayağa kalkar, etrafta dolaşır. Patsy, Alfred'e sarılmış oturmaktadır. Marjorie soğuk atmosferi umursamaz içten içe sevinmektedir. Zil çalar, kapıyı açmaya Carol gider.

MARJORIE- İlk önce sor kimmiş? *(Carol kapıyı açar. Yargıç gelmiştir. Carol'un yaşlarında iyi giyimli biridir.)*

CAROL- *(Sanki birden uyanmış gibi, kibarca)* Jerry! Geldiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. *(Yargıç, "önemli değil" der gibi başını sallar. Carol'un elini sıkmasına izin verir ve saatine bakar.)*

YARGIÇ- *(Sesindeki otoriter ton oyun boyunca değişmez. Yavaşça ve kibarca)* Sizi tekrar görmek çok güzel bayan Newquist, gençler bunlar mı? *(Carol kafa sallar.)* Demek nikahınızda Tanrının kutsal adının geçmesini istemiyorsunuz. *(Carol'a)* Kızın babasının evinde yaşamıyor mu? *(Carol onaylar.)* İşte asıl mesele bu.

MARJORIE- *(O da yavaşça ve kibarca)* Dağınıklığın kusuruna bakmayın Yargıç Stern.

YARGIÇ- Bir kız çocuğun daha var değil mi Carol?

CAROL- Bir oğlan çocuğu.

YARGIÇ- Aa! *(Şaşırır.)* Bir oğul!

CAROL- Oğlan çocuğu.

MARJORIE- Çocuklar; bu bey ...

CAROL- Bana bırak! Yargıç Jerome M. Stern, en eski ve en sevgili dostum ...

YARGIÇ- Fazla zamanım yok. Eğer aile büyükleri beni bağışlarsa *(Carol ve Marjori'ye bakar. Onlarda isteksizce çıkarken Kenny girer.)*

MARJORIE- Dışarı çıkıyoruz genç adam!

KENNY- Niye ben asla ... *(Marjorie Kenny'i içeri çeker hep beraber çıkarlar.)*

YARGIÇ- *(Alfred ve Patsy'e uzun süre dikkatlice bakar-süzmez-)* Oturun lütfen... *(Hala ayakta durlar.)* Etrafta en yüksek ben kalmadıkça konuşmama yoğunlaşmam. *(Patsy oturur, Alfred'i de yanına oturtur.)* Demek nikahta Tanrının kutsal adının geçmesini istemiyorsunuz. Mmm? Geleneklere kafa tutma modası ha? Bu kasabada Tanrının adı hala nasıl saygıyla anılıyor, insan şaşırıp kalıyor. *(Patsy'i inceler.)* Carol Newquist'in kızı! *(Küçümseyerek bakar.)* Genç bayan, babanla tanışıklığımız çok eskilere dayanır. Baban bana çok iyilikte bulunmuştu... Kasabaya gelen şovlara bedava bilet ayarlardı. *(Gençlerin durumuna çıkışklar, başıyla olumsuzlar.)* Ben de ona iyilik yapmak isterim. *(Başını sallar.)* Annem; Tanrıya şükürler olsun ki bu günleri görmedi. Bu topraklara 65 yıl önce gelmiş. Kucağında dört çocukla gemiden iner inmez eğilip toprağı öpmüş. Rusya dışına canlı çıkmaktan çok mutluymuş. Aslında görünüşü ölü olmaya daha yakınmış. Okyanusu geçmek için güvertede 16 gün geçirmiş. 15 kişi bulaşıcı hastalığa yakalanmış, beş kişi ölmüş; Ve Babam! Tanrıya şükürler olsun ki, bu günleri görmedi. O Amerikaya Annem'den iki yıl önce gelmiş. Yani 67 yıl önce. Çocuklarının o, yaşamın zorlu tüneline geçebilmesi için - orospu çocuğu!- gibi çalıştı. SELAVIE!! Fransızcamın kusuruna bakmayın. Demek nikahta Tanrı'nın kutsal adının geçmesini istemiyorsunuz? Haa! O zaman siz bu Fransızca sözcüğe de yabancı değilsinizdir

Babam aşağı Broadway'deki tatlıcı dükkanında günde 14 saat çalışırdı, 315 numarada. Bizim oturduğumuz ilk doğru dürüst ev, merdivenle 5 kat çıktığında, sıcak suyu olmayan, küveti mutfağın ortasında, tek odalı bir yerdi. Tuvaletse ilk katdaydı. Üç aile kullanırdı tuvaleti. İtalyan, Yahudi ve Zenci ailesi. Üç farklı aile, üç farklı inanç. Ama hepsinde ortak olan şey ızdırıp

çekmiş olmalarıydı. Bu yüzden nerede olduklarının farkındaydılar ve buna şükrediyorlardı. İşte bu yüzden Tanrı hakkında düşünmeden konuşmazlardı. Annem; Rusya'dan tek parça olarak nasıl kaçıp buraya göç ettiklerini anlatırken, her iki kelimesinde Tanrının adını şükranla anardı. Güverte de tavuklarla beraber yolculuk ettiler, katliamlarla karşılaştılar, hasta oldular ve çoğu ölümün o soğuk yüzünü gördü! İşte o zaman kimden yardım isteyebilirlerdi? Tanrıdan değilse kimden? Toplum vicdanından mı? Yoksullara yardım cemiyetinden mi? Yoksa yolculuk sigortası yaptıran sigorta şirketlerinden mi? Şunu hatırlatmamda fayda var. Ben iyi bir demokratım ve tüm bu cemiyetlere saygım vardır. Ama bazen, o zamanlar, bu tür şeyler yoktu. Yeni göçenler için bu şehir, kocaman vahşi bir ormandı. Evleri, elleriyle oydukları soğuk kocaman kayaların içiydi... O zavallı, acı çeken insancıklar Tanrıya yakarmadılar mı sanıyorsunuz? Şu üzerimdeki takımı görüyorsun değil mi? Pahalı ha? Üstelik ısmarlama! Babam; Tanrıya şükür bugünleri görmedi. 16 saat çalışarak bu takımın ancak yüzde 10'unu alabilecek kadar para kazanıp ailemizi geçindirirdi ve o zamanlar bu maharet isterdi. Babam fiziken ve ruhen yorulmuş halde işten çıkıp, altı kat merdiven tırmanıp, beş çocukla dolu, sıcak suyu olmayan o buz gibi eve geldiğinde yemek yiyecek hali olmazdı. Bir adam düşünün ki, yorgunluktan yemek yemeğe mecali kalmamış... Her geçen gün daha da zayıfladı. Neden? Dengeli beslenmeden mi? Perhizden mi? Ya da fazla kolesterol? Yoksa kanında aşırı karbonhidrat ve nişasta mı vardı? Tüm bunlar sadece sizin o tatlı hayatlarınızdaki problemleriniz. Peki babam neden zayıf düşmüştü? Çünkü her soluk alıp verişini hak etmek için bile işkence çekiyordu. Babamın gözünde Tanrı ne idi biliyor musunuz? Otur yerine daha bitirmedim! Tanrı babamı, yorgun argın altı buçuk kat çıkarken yanına aldı. Asla göremeyeceğini bildiği huzurlu ve güzel günleri çocuklarının görmesi için çalışıp yorgun düşen Annemi ise; emekliliğini geçirdiği Miami sahilinde 91 yaşında yanına aldı. Tanrım! Biliyor musunuz kaç yaşında çalışmaya başladım? Şu ellere bakın! Şu ellere bakın! Hayatın acımasızlığının açtığı derin yaralara bakın! Sizininki gibi kaygısız bir ömür sürmedik biz. Bir işçinin nasır tutmuş elleri! Bu eller dokuz yaşından beri didiniyor...?! Şuna yuvarlak hesap yedi diyelim! Her sabah beşte kalk, zifiri karanlıkta giyin, yedi kat aşağıya in -hiç unutmam her katta onüç merdiven vardı.- Beş blok ötedeki markete koş, sandıktaki malları raflara yerleştir. Haftada 75 sente. Pazarları da çalışırsan bir dolar. O da belki, eğer patron iyikalplyse... Tanrı neredeydi o zaman? Neredeydi? Sabahın beşindeki o dondurucu ayazda mı? O ayaz ki; ellerimi leydilerin giydiği o buz mavisi eldivenlere dönüştüren. Hayır. Tanrı buradaydı. Kalbimin derinliklerinde. Her zaman oradaydı ve hep orada olacak. Ta ki birgün büromdan eller üstünde taşınan bir tabutun içinden çıkana dek. - Tahtaya vurun.- Tanrı bilir ya çok da uzak değil. Aldığım ilk dava -Nereye gidiyorsun, daha bitirmedim!-

ALFRED- *(Kapıda)* Senin bizi evlendirmeye niyetin yok!

YARGIÇ- Daha bitirmedim! Ukalalığın gereği yok. *(Alfred çıkar.)* Herşeyi bildiğini sanıyorsun değil mi? Küstah adam. Senin gibileri çok gördüm. Bir gün tekrar karşılaşacağız. Mahkemede! *(Patsy de koşarak çıkar. Carol ve Marjorie telaşla girer. Yargıç saatine bakar. Kısa bir sessizlikten sonra, son derece soğuk)* Bunların yüzünden geciktim. - SAHNE KARARIR -

SAHNE 3

İki ay sonra, Newquist'lerin evi, nikah töreni. Ev süslenmiştir. Davetliler düğün pastasının etrafında toplanmış sohbet etmektedirler. gülüşmeler, fotoğraf flaşları, derken, dışardan iki el silah sesi duyulur. Davetliler telaşla pencereye üşüşürler.

1. DAVETLİ- Nerede...

2. DAVETLİ- Yukarıda!

3. DAVETLİ- Nerede, nerede?

4. DAVETLİ- İşte bak, orada.

3. DAVETLİ- Silahı var.

5. DAVETLİ- Biri polisi arasın!

2. DAVETLİ- Sadece bir çocuk!

3. DAVETLİ- Çocuklar da öldürebilir.

4. DAVETLİ- Biri polise telefon etsin artık!

5. DAVETLİ- Carol edebilir.

6. DAVETLİ- Bizim bloğun girişinde 30 kişinin gözü önünde bir kadını öldürmüşlerdi.

3. DAVETLİ- Sadece seyrettiler öyle mi?

1. Davetli- Polisi arayın. *(Davetliler pencerenin yanından çekilirler. İki el silah sesi daha duyulur. Ama sanki hiçbirsey duymamış gibi davranırlar.)*

3. DAVETLİ- Biliyor musun, rulo olmuş gazete ile birinin nasıl öldürülebileceğini öğrenmiştim.

1. DAVETLİ- Ben de av bıçağı taşıyorum yanımda.

CAROL- *(1. Davetliye)* Küçük heyecanlar ha? *(Patsy'nin Alfred'e sarıldığını gördüğü zaman yüzündeki gülümseme kaybolur, sonra farkedip gülücükler dağıtmaya devam eder. Kadeh kaldırır.)*

MARJORIE- Birbirine ne kadar yakıştılar değil mi? Alfred iri yapılı biri. İri yapılı biriyle evlenmek iyidir. Kendinden kısa bir adamla evlendin mi, dedikoduların önüne geçemezsin.

CAROL- *(3. Davetliye)* Onlara 2500 Dolar verdim. Sadece küçük bir düğün hediyesi.

MARJORIE- *(2. Davetliye)* Kızım da uzundur. Çoğu zaman kendinden uzun biri bulamayacak diye ümitsizliğe kapılırdım.

CAROL- *(4. Davetliye)* 2500 Dolar.

MARJORIE- *(2. Davetliye)* Ya da daha ağır. Benim gibi ufak tefek bir kadından nasıl böyle uzun bir kız çocuğu çıktığını hep merak etmişimdir.

ALFRED- (5. Davetliye) Hayır, ailem burada değil.

MARJORIE- (2. Davetliye) Şimdi sen niye kendinden daha uzun biriyle evlenmediğini merak edebilirsin. Eee... ne yaparsın? Hayat bu, bilinmez.

KENNY- (6. Davetliye) Daha karar vermedim, ama öğretmen okuluna gidebilirim.

MARJORIE- (3. Davetliye) Biliyor musun dünyaca ünlü bir fotoğrafçıymış. Şimdi de ünlü Harper's Bazaar'ın sonbahar kreasyonu için resim çekecekmiş. (Kahkahalar. Hiçbirşey kaçırmamak için devamlı bakılır.) Alfred bağımsızlığına çok düşkün biri. Patsy gibi bağımsızlığına düşkününü görmemiştin, ama bu sefer çetin cevize çattı.

PATSY- (2. Davetliye) Herhalde ilk yıl benim dairemde otururuz.

MARJORIE- (3. Davetliye) Alfred nikahta Tanrı'nın adı geçsin istemedi. Patsy'se istedi. Kimin kazandığını görüyorsun.

CAROL- 2500 Dolar.

ALFRED- (1. Davetliye) Hayır, ailem burada değil.

MARJORIE- (3. Davetliye) Patsy'yle tartışmaya sinirlerim asla dayanamaz. Babasının da. Hele kardeşi Kenny yenik düşeceğini bildiğinden tartışmaya girmez bile. El elden üstün, bu sefer de Patsy yenildi. (Manalı)... Nikahta Tanrı olmayacak!

KENNY- (2. Davetliye) Aslında film yönetmeni olmak istiyorum.

MARJORIE- (4. Davetliye) Zavallılar, kimse onları evlendirmeye yanaşmadı. Şu son birkaç haftadır çekmedikleri kalmadı. New York Belediyesi bile nikahları kilisede yapıyormuş. Her yere baktılar.

ALFRED- (2. Davetliye) Hayır, ailem burada değil.

MARJORIE- (4. Davetliye) Dünya görüşlerine göre nikah töreninde Tanrı'nın adı geçmemeliymiş. Onlar da kendi inanışlarına göre evleniyorlar.

PATSY- (1. Davetliye) Sekizinci ayda işe geri dönmeyi planlıyorum.

MARJORIE- (4. Davetliye) En sonunda gelecek olan rahibi buldular. (Kapı zili, gergin bir sessizlik, Carol kapı deliğinden bakıp kapıyı açar, Dupas gelmiştir.) Ha, işte geldi. Alfred buldu bunu, gerçekten! Peder⁴ Dupas. Arkadaşıymış.

ALFRED (Dupas'a) Henry! (El sıkışmalar ve tebrikler.)

MARJORIE- (4. Davetliye) Fazla dostu yokmuş, ama Alfred diyor ki, Greenwich⁵ kasabasında çok iyi tanınmış. I. Varoluşçu Kilise'nin papazıymış. (Bir dua mırıldanır.) "Herkesin şahitliğinde çarpmıha gerilip..."

DUPAS- (Alfred'e) Motosikletim bir türlü çalışmadı.

MARJORIE- (4. Davetliye) (Duaya devam eder.) Tanrı adına şehit olan İsa'nın söylediklerini yerine getirmezsek, bizim günahlarımızın acısını çekip o kutsal mevkiye layık görülmesi anlamını yitirmez mi?"

CAROL- (Sahte bir gülüşle) Bugünlerde cephede hiç ateist kalmadı, değil mi Peder? Hepsi de nedense senin kiliseye sığıştılar.

⁴ 'Duu-pah' diye okunur.

⁵ Amerika'da çılgin dünya görüşlü insanların yaşadığı ünlü bir kasaba.

MARJORIE- (3. Davetliye) Peder Dupas, iki pazar önce verdiği bir vaazda Alfred'in ahlak konulu fotoğraflarından örnekler vermiş.

CAROL- Birkaç dakika özel görüşebilir miyiz Peder? (Peder'in koluna girer Kenny'nin odasına yönelirler.)

KENNY- (Odadan çıkarken) Hey! Burası benim odam.

PATSY- (Arkalarından düşünceli bakar.) Şimdi çıkarlar.

MARJORIE- (Kenny'e) Hayatım "şimdi çıkarlar" dedi.

KENNY- (Alaycı) Odamda işimin bittiğini nasıl anladılar, bravo! (Odaya yönelir, Marjorie önünü keser.) İçerden mendilimi almam lazım. (Geçmeye çalışır, Marjorie gene engeller.) Hemen şimdi odama gitmeliyim.

MARJORIE- (Yatıştırır) Niye banyoya gitmiyorsun hayatım?

KENNY- (Patsy'e) Siz niye işlerinizi kendi odanızda halletmiyorsunuz?

PATSY- Kenny! (Kenny başını çevirir.) Niye herşeyin suçlusu ben oluyorum? (Telefon çalar, Kenny çıkarken sinirle telefonu açar. Telefon sapığının soluk alışları duyulur.)

KENNY- (Telefona) Salak herif!!! (Telefonu kapatır. Silah sesleri işitilir ama duymazdan gelirler. Carol kolunu Dupas'ın omzuna atmış olarak çıkarlar.)

DUPAS- (Alfred'e) Kayınpederin nikah töreninde çaktırmadan din ve Tanrı'yla ilgili şeyleri de sıkıştırmamı istedi.

ALFRED- Ne dedin ona?

DUPAS- Bana para teklif etti. Biraz sonra kararımı bildireceğimi söyledim. (Dupas Carol'a bakar. Carol tebrikleri kabul etmektedir. O da Dupas'a bakar.) Törende Tanrı ve dinden sözetmeyeceğim ama senin için sakıncası yoksa parasını alacağım. I. Varoluşçu Kilise'miz için bu bağış çok iyi olur.

ALFRED- Çekin ödenmesini bir telefonla durdurabilir.

DUPAS- Bunu ben de düşündüm. En azından ona iyi bir ders olur.

ALFRED- Bilemiyorum Henry.

DUPAS- Neyse, bakalım. (Carol'a gider, beraber tekrar Kenny'nin odasına giderler.)

KENNY- (Yüksek sesle) Odamdan birşey almam lazım.

MARJORIE- Kenny! (Yolunu keser, Kenny geçmeye çalışır. Marjorie onu tutar, boğuşur gibidirler.) Hop! Ha! Ha! Hey, bakın nasıl dansediyoruz! (Carol ve Dupas çıkarlar. Güreş sona erer. Carol zafer sevincini gizlemeye çalışır, Alfred'e gider.)

CAROL- (Alfred'in sırtını sıvazlar.) Eee... Genç adam, heyecan var mı? (Alfred Patsy'e doğru giderken Carol onu kolundan tutar.) Çok uzun zamandır bugünü dört gözle bekliyorum. Mükemmel olması için bir şey daha lazım. (Alfred nazikçe gülümser, gözleriyle Patsy'i arar, Carol Alfred'in kolunu sıkıca tutar ve seslenir.) Bana baba dediğini duymak.

ALFRED- Ben kendi babama bile "baba" diye seslenmedim ki.

CAROL- Ne dedin peki?

ALFRED - Hiçbir şey demedim. Fırsat olmadı. *(Tatlılıkla)* Size Carol diyebilirim.

CAROL- *(Çeking)* Bak, eğer bu din işi canını sıkıyorsa, ben geniş fikirli olmaya hazırım. Ama Marjorie ve çocukları buna zorlayamam. *(Göz kırparak)* Ben de Tanrı'ya inanmam, ama mesele inanıp inanmamakta değil, mesele geleneklerde. Benim geleneklere inancım tamdır. Baba demeyi benden esirgeyecek misin? *(Alfred tepki vermez.)* Her zaman değil, bazen, ara sıra, "Merhaba Baba", "Nasılsın baba?"

DUPAS- Törene başlayabilir miyiz?

CAROL- "Bir sigara içer misin baba?" *(Alfred kolunu Carol'dan kurtarmaya çalışır. Carol ısrarlıdır.)* Cevap ver bana! *(Patsy Carol'u öpüp, Alfred'i düğün seremonisi için alır.)*

DUPAS- *(Nazik ve samimi)* Niye toplandığımızı hepimiz biliyorsunuz. Genelde bu evlilik işlerinde hep aynı şeyler, basmakalıp sözler falan. Herkes de bilir bunu. Gelenek haline gelmiş şeyler. İşte bu yüzden Alfred töreni benim yapmamı istediği zaman çok heyecanlandım. Çünkü farklı bir nikah töreni olacaktı. Onun inandığı bazı şeyler vardır. Sanırım hepiniz biliyorsunuzdur. O bir ateist, ki bence normal birşey, gerçekten! Keşke inançlı biri olsaydı, ama madem bu düğün onların düğünü, doğal olarak onların istediği gibi olacak. Geleneklere uygun bir nikah töreni istememek onların en doğal hakkı. Bu nikahı kıymayı kabul etmemin nedeni; bireyin kendi doğrularının, geleneksel olanı nasıl alt edebileceğine dair güzel bir örnek oluşturduğunu düşünmemdir. Öncelikle Alfred'e ve Patricia'ya şunu söylemek isterim: Şimdiye kadar 200 çift evlendirdim. Yedisi başarısız oldu. Diğerleri de pek parlak sayılmaz. Özellikle bir nikah töreninde bunu duymak hoşunuza gitmese de, itiraf etmeliyiz ki; beynimizin karanlık bir bölümünde şu soru dolanır durur: "Bu evlilik ne kadar sürecek?" Peki niye dile getirmeyiz? Ben size söyleyeyim: Bir insan niye evlenmeye karar verir? Sosyal baskı mı? Sıkıntı mı? Yalnızlık? Seksüel problemler? Aşk? Hepsi de olabilir. Kendi içinde her biri önemlidir. Geçen yıl bir müzisyeni evlendirmiştım. Tüm isteği masturbasyon yapmaktan kurtulmaktı. *(Davetlilerin tepkilerini inceler.)* Lütfen! Hafife almayın! Bu ciddi bir durumdur. Neyse, adam evliliği denedi, ama olmadı. Tekrar masturbasyona döndü, en azından artık huzurluydu. Adam toplumun gittiği yoldan gitmeyi denedi. Sonuçta bir hata değildi. Çünkü bunu hepimiz deniyoruz. Geçen ay, bir yazarla bir ressamı evlendirdim. Davetliler aldıkları uyuşturucunun etkisiyle uçuyorlardı. Bilirsiniz, uyuşturucu beyni hızlandırır, ama hareket etme yeteneğini yavaşlatır. Nikahı kıymak iki günümü aldı. Kelimeler fazla şey ifade etmez. O evlilik uzun sürecektir. Eğer sürmezse, bu da normaldir. Görmüyor musunuz? Her şeyin olumlu bir tarafı vardır, çünkü yaşamın kendisi böyledir. Olumsuz bir adımı, hep olumlu bir adım izler. Bu ikisi yaşamın parçalarıdır. Bu ışığın altında konu evlilikse, o da tek başına küçük bir adımdır. eğer yürürse iyi! Eğer yürümezse, iyi! İkna olmak için başka neye bakmalı? Belki başka evliliklere, iyi! Biri, diğerinden hoşlandığı sürece, iyi! Bir homoseksüelden mi? İyi! Bir uyuşturucu bağımlısından mı? İyi! Biri için çözüm olanı aşağılayamam. Her insan, diğeri için aranan kişi olabilir. Patsy için Alfred, Alfred için Patsy. Birbirini seçtikleri için onları aşağılayamam. Sonuç olarak; Alfred ve Patricia şimdi, New York eyaletinin sizleri evlendirmem için sormamı istediği soruları soruyorum. Bu resmi ama

anlamsız soruları, anlamsızca siz kendinize de soruyorsunuzdur. Çiftlerden birinin eşini kaybetmesi önemli değildir. Seksüel hayal kırıklıkları da önemli değildir. Eğer acı vereceğini bilmezsek, hiçbir şey acı veremez. Eğer yıkıcı olduğunu bilmezsek, hiçbir şey yıkamaz. Bütün bunlar, bizlerin olduğu kadar yaşamın da bir parçasıdır. Şimdi, Alfred, sen; Patsy'i sevmeye -ne demekse-, şerefli bir hayat vermeye -şeref başkasına göre şerefsizlik de olabilir-, Hastalıkta ve sağlıkta, fakirlikte ve yoksullukta onu korumaya -ne saçma-. Hadi bunları geçtik, bakın şu çok etkileyici; Hıh! Ne yani? Eşinizi aldatıyor olsanız bile mi? Neyse, yaşamın boyunca -ya da tahammül ettiğin sürece- Patsy'i karılığa kabul ediyor musun?

ALFRED- Ediyorum.

DUPAS- Evet Patricia; Sen, Alfred'i sevmeye -Gene bu lanet sözcük. Daha akılcı bir kelime olabilirdi... Mesela... İletişim?-, onu sayacağına -Bunun anlamı olsa olsa... yumurtalıklarını kesip atmayacağına demektir. Aslında bazı erkekler bundan hoşlanır bile!-, Ve itaat etmeye -ilk gözlemlerime göre, öyle itaat edecek tiplerden değilsiniz ama- Ayrıca, üzerine düşünüp benim bulduğum maddeler var. Vefalı olmaya, sabır göstermeye, sadakat göstermeye, karanlıkta kalan sorulara cevap vermeye... Bu kadar yeter! Aslında düşünsem daha bir sürü madde bulurum. - Hastalıkta, sağlıkta ve bütün o karışık, anlamsız şeylerin adına, yaşadığın sürece Alfred'i kocalığa kabul ediyor musun?

PATSY- *(Gelinliğiyle ilgilenmektedir.)* Kabul ediyorum.

DUPAS- Alfred ve Patsy. Ne yaparsanız yapın, yaptığınız şeyin doğru bir davranış olacağını biliyorum. Ve gelinin babası Carol Newquist -Hayret! Daha önce hiç böyle bir isim duymamıştım. Ama eminim ki, bu da normaldir-. Vaazımda din ve tanrı adının geçmesi için bana hediye ettiğiniz 250 dolarlık çek için suçluluk duymayınız. Çok normal bir davranıştı. Tıpkı diğerlerinin yaptığı gibi. Ve size yalvarıyorum ki, kendinizi kandırılmış hissetmeyin. -İhanet de normaldir, o da bizim bir parçamızdır.- Ve Kenny Newquist! Sevgili annesinin bana söylediğine göre, bu salonu nikah töreni için kendi elleriyle süslemiş. Odasını birkaç dakika için kullanmak zorunda kalmıştık. Sana yalvarıyorum, utanma n'olur! Homoseksüellik de normaldir. *(Önce Kenny ve Carol, arkalarından Marjorie ve davetliler Dupas'ın üzerine yürürler. Çığlıklar, ağlamalar, bağırımlar içinde Dupas'ın etrafını sarıp saldırırlar. Patsy bayılmak üzeredir. Dupas evi terkederken hala, "Normaldir, normaldir" diye söylenmektedir. Carol Alfred'e dönüp göğsüne yumruk atar. Alfred ne olduğunu anlamamıştır ama gündüzdüğü'ne girip mırıldanmaya başlamıştır bile.*

(PERDE)

II. PERDE

SAHNE I

Dört saat sonra. Törenden sonra her taraf, her taraftadır. Carol ve Alfred, önceki sahnedeki pozisyonlarını hala bozmamışlardır. Yarı karanlıktadırlar. Carol yavaşça Alfred'e yaklaşır. Alfred gözle görülür bir şekilde gündüz düşüne girmiştir, birşeyler mırıldanmaktadır. Telefon birkaç defa çalar. Patsy gelir ve telefonu açar. Telefondaki, soluyan sapıktan başkası değildir.

PATSY- Hah! Bir sen eksiktin *(Telefonu kapatır, Carol'a)* Baba, saatlerdir oradasın, lütfen şuraya gelip oturur musun. *(Carol'a yardım eder. Alfred hala mihlanmış gibi orada durmaktadır. Patsy, Carol'u içeriye, odasına götürür ve geri döner. Uzun süre Alfred'e bakar.)* Annem sinir krizi geçiriyor, babam sa çöktü kaldı. Kenny de elbiselerimle ortadan kayboldu. Umarım nikah töreninden memnun kalmışsındır. Alfred, çık artık şu gündüz düşünden. Kimsenin vurduğu yok. *(Sinirli bir şekilde gelinlik eldivenlerinin çıkarır, ne yapacağını bilemez. Dışardan silah sesleri duyulur.)*

ALFRED- *(Tristan çıkar.)* Güzel bir tören olduğunu düşünmüştüm. *(Patsy'nin kolları önüne düşer.)* Biraz dondurmaya ne dersin?

PATSY- *(Kendini kontrol ederek)* Alfred? *(Elini Alfred'in yüzünün önünde sallar.)* Eğer böyle devam edersen ne olacak halimiz? Hey, burada mısın? Dinlemiyor musun? Ben normal bir düğün istemiştım. Sana göre hissetmek de aptalca olmalı.

ALFRED- Hiç de değil. Ben hissediyorum.

PATSY- Hayır hissetmiyorsun.

ALFRED- Sana göre öyle.

PATSY- İşte, yine başladık. Yine kavgadan kaçıyorsun.

ALFRED- Evlenmeden önce de bunun farkındaydım. Senin için önkoşul olduğunu görememişim.

PATSY- Evet, belki de önkoşul. Düşündükçe, hem de önemli bir önkoşul olduğunu anlıyorum. Mücadele etmeyen hissedemez, hissedemeyen de sevemez.

ALFRED- Aşkın ne olduğunu...

PATSY- *(Alfred'in cümlesini tamamlar.)* bilmiyorsun. Elbette bilemezsin, çünkü hissetmiyorsun.

ALFRED- Hayır, hissediyorum, hissetmek istiyorum.

PATSY- *(Ateşli bir öpücük kondurur.)* Sanki bir ağacı öptüm. Alfred ne oluyor sana? İyiye gideceğin yerde daha da kötüye gidiyorsun. Senin gibisine hiç rastlamadım. Sen sadece acıyı değil, mutluluğu da hissetmiyorsun.

ALFRED- Hissediyorum!

PATSY- Kanıtla!

ALFRED- Bir sürü kanıt var.

PATSY- Birini söyle.

ALFRED- (es.) İşim.

PATSY- Bir tane daha.

ALFRED- (es.) Uyku.

PATSY- İş ve uyku! Bu harika! Peki seks?

ALFRED- (es.) Kolay uyumana yardımcı olur.

PATSY- Alfred, bu söylediklerinin yarısında bile ciddi misin? Mutlaka birşeyler hissediyorsundur! (*Alfred tepki vermez, Patsy parmaklarını Alfred'in yüzünde şıklatır, Alfred yine tepki vermez.*) Tanrım! (*Yorgun düşmüştür.*) Alfred, benimle niye evlendin?

ALFRED- (es.) Bana huzur veriyorsun.

PATSY- Ben şimdiye kadar hiçbir erkeğe huzur vermedim. Üstelik erkekleri huzursuz etmekle tanınırım. Daha en önemli bir özelliğimi bile görememişsin.

ALFRED- Patsy, bağıırıyorsun.

PATSY- Bağıırıyor muyum! Seni orospu çocuğu, seni lime lime parçalarına ayıracağım! Seninle evlendim, çünkü seni değiştirmek istiyorum. Benim aşık olduğum adam, dünyaya ve kendine daha farklı bakan bir Alfred. Sen daha burada bile değilken, seni nasıl yeniden şekillendirebilirim.

ALFRED- İlişkimiz önceleri çok iyi gidiyordu. Oysa şimdi söylediğim herşey sana mutsuzluk veriyor.

PATSY- Çünkü bütün kavgayı kendi kendime yapıyorum! Tanrım! Senin neden sessiz kaldığını şimdi anlıyorum. Çünkü dinlemiyorsun bile.

ALFRED- Hayır, dinliyorum.

PATSY- Yalan söyleme Alfred. Eskiden gözlerine baktığımda sıcak ve anlamlı bir ifade görürdüm. Aynı ifadeyi en son babam göğsünü yumruklarken gördüm. Yani sen gündüzdüşündeyken. Ancak gündüzdüşünde olduğun zaman gözlerin sıcak ve herşeyi anlamlı bir ifade taşıyor.

ALFRED- Beni bu yolla incitemezsin.

PATSY- Aşkım seni incitmek istemiyorum ki! Seni değiştirmek istiyorum. Dünyanın yaşamaya değer olduğunu görmeni istiyorum. İçinde güzelliklerin, sevginin ve diğer güzel şeylerin de olduğu bir dünyayı farketmeni istiyorum. Mücadele etmeye değer bir dünyanın varlığını sana göstermek istiyorum! Bazı şeyler vardır ki, duyarlı olmaya değer. (*Parmaklarını şıklatır.*) Alfred buraya dön. Yemin ederim ki, kimse artık sana dokunamayacak. (*Uzaktan silah sesi.*) Ama bazen şansını denemelisin. Yaşamdan istediğin ne? Sadece nefes almak mı?

ALFRED- (*Başını sallar.*) Ve fotoğraf çekmek.

PATSY- Ne? Bu yetmez! Yetmez! Yetmez!!! Yeni doğmuş bir buzağın ayakta kalmaya çabalaması gibi bir evlilik istemiyorum. Ben geleceği parlak, dolu dolu bir

evlilik istiyorum. Aile istiyorum. Ben bir kadını! Ya da Tanrı tarafından bunu isteme zamanım geldi. Ah! Alfred! Sevgilim! Biz daha bugün evlendik. *(Sessizlik. Sakinleşmeye çalışır.)* Ben, ben, büyük, güçlü, koruyucu, erkeksi, canlı, kendine güvenen bir adamla evli olmak istiyorum. Senden başka kimin üzerine titreyebilirim? Alfred, sevgilim! Seviştığımız zaman benim değil de senin hamile kalabileceğin endişesini hissettiren tek erkeksin. *(Kendini kaptırmıştır.)* Bana borçlusun! Senin hangi yönlerinin hoşuma gittiğini ve niye hoşuma gittiğini düşündüm ve buldum. Lütfen bırak da değiştireyim seni. *(Kendini kontrol etmeye çalışıp)* Aslında bunun için bana minnettar olmalısın. Daha önce hiçbir erkeğe bu kadar açık davranmadım. Şuna bakar mısın *(Parmağıyla gözünü siler.)* Gözyaşı. Şimdiye dek hiç ağlamamıştım.

ALFRED- Ben de.

PATSY- Ağlamadın çünkü etrafta olan bitenden o kadar ürkütün ki, duygularını dondurdun. Kendini oluruna bırakıp ağlamayı öğrenmeliydin! Sakın soğan doğramaktan söz etme! Ben ağlamadım, çünkü çetin cevizim. Ama bu, her türlü baskıyı, pislği görmeme engel değil. Savaştım ve kazandım. Beş yaşımdan beri mücadele edip de kaybettiğim bir savaş olmadı. Üstelik kazandığımda kaybedenler üzülmezdi ve... mutlu son! Alfred, şu şehirde beni seven ne kadar çok insan var biliyor musun? *(Kendine, seri)* Belki bu bir çeşit çekim, şeytan tüyü. Ama bu sana işlemiyor. İşleseydi eğer, belki de sana olan aşkım zayıflar, hatta bitebilirdi. Eğer her istediğimi yapsaydın, büyü bozulur ve sana olan saygımı yitirebilirdim. *(Düşünür.)* Alfred, değişmen gerekiyor. *(Sakinleşmeye çalışır.)* Dinle; ben senden güçlü ya da senden daha iyi olduğumu söylemiyorum. Bu sadece... Biz, yani sen ve ben farklı kişileriz. Yapılarımız farklı. *(Patlar)* Ve ben senden daha güçlüyüm! *(Alfred'de tepki yok.)* Duvar gibisin! *(Alfred'in etrafında dolanır.)* Savaşmıyorsun. Dinlemiyorsun bile! Tanrım! Biri bana niye bu kadar çekici olduğunu açıklayabilir mi? *(Telefon çalar, Patsy açar, sapığın soluk alıp verişleri duyulur.)* Beni rahat bırak, ne istiyorsun benden! Lütfen beni rahat bırakır mısın? *(Alfred kalkar, sinirli bir hareketle telefonu Patsy'nin elinden alır, Patsy koltuğa çöküp, başını ellerinin arasına alır.)*

ALFRED- *(Telefona, nötr)* Bayan şu an konuşamayacak durumda. *(Telefonu kapatır. Uzaktan siren sesleri, Patsy yığındır. Omuzları düşer, sanki yaşam belirtisi göstermez.)*

PATSY- *(Boşluğa)* Alfred, herşey çok boktan. Bunu daha önce nasıl göremedim.

ALFRED- Patsy!

PATSY- *(Boşluğa)* Sen haklısın, ben kalın kafalının biriyim. Asıl hissetmeyen benim, bütün herşey çok korkunç, korkunç!

ALFRED- Hadi Patsy yapma.

PATSY- *(Dalgın)* Hiçbir şeyin anlamı yok.

ALFRED- *(Rahatsız olmuştur. Zayıf bir tonla)* Bayan Newquist!

PATSY- *(Nötr)* Gerçekten hissediş; hissetmemektir. Hayatta kalabilmenin tek yolu. Sen yüzde yüz haklısın. Elimi tut. *(Alfred çekilir, Patsy'nin eli düşer.)* Üzgünüm, aslında bu kadar güçsüz değildim, ...gerçekten! Benim ne güçlü biri olduğumu

bilirsin, yine öyle olacağım. Sadece pisliklere karşı durmayı öğrenmem gerek ve öğreneceğim. (*Alfred de yavaşça koltuğa çöker.*)

ALFRED- Kendimi güçsüz hissediyorum.

PATSY- (*Nötr*) Alfred, ikimiz aynı anda güçsüz olmamalıyız.

ALFRED- Patsy, beni sinirlendirmeye başlıyorsun. Beni iki dakikalığına dinlemelisin.

PATSY- (*Nötr*) Sen haklısın, ben değil. Aslında herşey senin söylediğin gibi. (*Geri geri yürür.*) Oturursun (*Oturur*), yaşlanırsın (*Ürperir*) ölürsün. (*Alfred'in gündüz düşlerinde olduğu gibi uzaklara bakar. Alfred Patsy'nin başına dokunur, tepki gelmez, kolunu havaya kaldırıp bıraktığında kol cansızmış gibi düşer. Patsy'e korkarak bakar. Alfred'de gündüz düşüne girmeye başlamıştır. Patsy'nin karşısındaki yere oturur, beraberce gözlerini uzaklara dikmişlerdir. Telefon defalarca çalar. Sonunda Alfred kalkar, ahizeyi yavaşça kaldırır, sapığın soluk alıp verişini ona horlama gibi gelir.*)

ALFRED-Hayır daha uykum gelmedi. (*Telefonu kapatır, düşünceli, Patsy'e bakar, sonra yavaşça konuşmaya başlar.*) Kore savaşı sırasında daha okuyordum. Hükümet uzattığım sakallarımın benim sistem karşıtı olduğuma karar verip mektuplarımı kontrol etmeye başladı. (*Elini sallar, Patsy'den tepki gelmez.*) Mektuplarım her geçen gün daha geç ve köşeleri açılmış olarak geliyordu. Sanki mektuplarımın okunduğundan şüphelenmemi umursamıyorlardı. Ben de o günlerde bayağı ateşliydim ve bu duruma karşı birşeyler yapmalıydım. Mektuplarımı okuyan adama mektup yazmaya başladım ve tabii ki kendi adresime postaladım. Birinde şunları yazmıştım, "Sayın bay, ben sizden farklı biri değilim. Bütün insanlar kardeştir. Yarın, mektuplarımı karanlık tozlu koridorlarda kontrol edeceğinize, niye bana gelip beraber kontrol etmiyoruz" Yanıt vermedi. Bende ikinci bir mektup yazdım; "Sayın bay, dünyada sadece iyi adamlar ve kötü adamlar yoktur. Ne kahramanlar ne de canilerle doludur. Dünya bu anlayıştan daha karmaşık bir mantıkla yüklüdür. O kadar basit değildir. Eğer bana gelirsen bu konuyu birkaç bira açıp tartışabiliriz" (*Patsy'e bakar tepki yoktur.*) Gene yanıt vermedi. O zaman ben de şöyle yazdım. "Sayın bay, doğal olarak kendi problemlerimle sizinkilerden daha çok ilgileniyorum ama işinizin sizi çok mutlu etmediğini tahmin edebilirim. - Tanımadığın birinin mektuplarını okumak. - Bu çok alıkça ve yaratıcılık içermeyen bir iş. Lafı dolandırmadan söylersek, bir hiç!" Sonra belki de bu işin kendisine layık olduğunu düşünüyordur dedim ve "Sen bir hiç misin? Kendini ofisboyluğa mı layık görüyorsun? Senden kıdemsizler dururken bu işi sana vererek niye dört duvar arasına kapattıklarını düşündün mü hiç? Yoksa patron etrafındakilere bakıp bu işe uygun birini ararken seni görüp, şöyle düşünmüş olmasın; Bu adamı nasıl olsa kimse arayıp sormaz, özlemez. (*Patsy'e bakar.*) Bu son mektup, posta kutuma asla ulaşmadı. Ben de şöyle bir mektup yazdım: "Sevgili arkadaşım, sana küçük bir tavsiyem var: Hastalık boyutundaki şüphelerinizi gidermek için mektuplarımı istediğiniz kadar alıkoyup, tekrar tekrar okuyabilirsiniz. Üzerlerinde çalışın, inceleyin, düşünün. Acaba o sırada dolu büronuzda sizin de açıklarınızı bulmaya çalışan birileri olamaz mı? Tam şu anda, birileri büronuzdaki masanızda oturup, size gelen mektupları okuyor olmasın? Bunları korkutucu olmak için değil, güvenebilecek tek kişi olarak ben kaldığım için söylüyorum." Gene cevap vermedi ama ertesi gün telefon şirketinden olduğunu söyleyen biri geldi. Halbuki arızaya telefonumla ilgili hiç

bir şikayette bulunmamıştım. Elleri titriyordu, gözleri kanlanmış, sesi de titriyordu. En önemlisi, telefon numaramı hatırlamadı ve dedi ki: Bak kimsenin anlamadığı bir şey var; O da hekesin yapmak zorunda olduğu bir işinin olduğudur. Benim de işim ... Mesela ... telefon tamirciliği, severim ya da sevmem bu benim işim. Başka bir işim olsaydı, diyelim ki ... mesela ... örneğin ... FBI'da ya da başka bir yerde çalışıyor olsaydım, işim odalara dinleme cihazı koymak ya da başkalarının mektuplarını okumak olsaydı - sev ya da sevme - suçlanmam doğru olur muydu? Sonra son bir mektup yazıp onunla kontak kurduğumdan dolayı duyduğum derin memnuniyeti ve tekrar geldiğinde hakkımda daha kolay yargıya varabilmesi için, kendimle ilgili tüm bilgileri, fotoğrafları, kasetleri, adları ve tarihleri ayrıca ona karşı kurulmuş tuzakları ve taktikleri verebileceğimi yazdım. Bu mektubuma karşılık bir yanıt geldi. Buruşuk, yağ lekeleriyle dolu ve seloteyle yapıştırılmış bir zarf. İçindeki mektup ise ortasından yırtılıp sonra da beceriksizce yapıştırılmış. Alt kenarda da titrek ama büyük harflerle yazılmış bir kelime vardı. "LÜTFEN!!!" Bundan sonra mektuplarıma hiç el sürülmedi. Bu olaydan sonra düşünmeye başladım: Eğer bu insanlar o kadar korkulacak tipler değilse, bunlarla savaşmak niye? (*Patsy Alfred'i süzer.*) Sistemi alt üst etmek tehlikelidir, ancak sistem içinde kaybedecek bir şeyinin olmadığı fikri ile mutlak barışını yarattıysan bu tehlike seni bağlamaz. Patsy sen değişemezsin, değişecek biri varsa o da benim. (*Patsy bakar, anlamaz.*)

PATSY- (*Yılgın*) Alfred, ne diyorsun sen?

ALFRED- Seni gördüğümde düşündüğüm ilk şey; daha önce senin gibi korkulacak kadar güçlü birine rastlamamış olduğumdu. Karşında hiç şansım yoktu. Yine de olduğum gibi kalmaya çalışacaktım. Ama şansım yoktu ve sadece bir zaman meselesiydi. Çok yakında karşınızda (*Mutlu olmayı oynar.*) yeni ve farklı bir Alfred. Artık yarısı boş bir bardak gördüğümde şöyle düşüneceğim; Yarısı dolu bir bardak! Harcanması gereken benim! (*Etrafa bakar ve Patsy'nin yanına çöker.*) Keşke şu anda güzel bir dayak yeseydim. Ben Central Park'a gidiyorum (*Çıkar.*)

PATSY- (*Alfred'e bakar, yavaşça doğrularak*) Alfred, buraya gel! (*Uzun bir sessizlik sonra Alfred görünür, kararsızdır.*) Sistemle dalga geçersen başına neler gelir biliyorsun. Biz buna nikah töreniyle başladık ve nasıl sona ereceğini kimse bilemez. (*Endişeli*) Geleneksel olanı, izlemenin nedenleri vardır. (*Kendinden emin, ellerini havaya kaldırır.*) Eğer dert aramazsan dert de seni aramaz. (*Güçlüdür artık.*) Ama mücadele edeceğin şeyler de yok değildir ve elbette bunlara karşı koyacaksın. (*Patsy, Alfred'e sıkıca sarılır.*) Şu andan itibaren de başlıyorsun, tamam mı? (*Sessizliğin sonunda Alfred başıyla olumlar.*) Artık hissedeceksin! (*Alfred tekrar olumlar.*) Kafa sallayıp durma, "Evet Patsy" de!

ALFRED- Evet Patsy.

PATSY- "Evet Patsy" ne?

ALFRED- Evet Patsy, hissedeceğim.

PATSY- Ne zaman?

ALFRED- Başarabildiğim andan itibaren.

PATSY- Ne zaman?

ALFRED- Şimdi!

PATSY- Peki hissetiğin ilk şey ne?

ALFRED- Ber çeşit itaat etme!

PATSY- Tanrıya mı?

ALFRED- Sana.

PATSY- İyi gidiyorsun. *(Alfred'e sarılıp öper.)* Aşkım. Kahramanım! *(Tekrar öper, Alfred tedbirli bir şekilde, karşılık verir. Sarılırlar. Carol ve Marjorie girer. Bu sıcak sürprizle karşılaşmak hoşlarına gitmiştir. Onlar da birbirine sarılır.)*

MARJORIE- Birbirine ne kadar yaklaşıyorlar değil mi? *(Silah sesi, pencere kırılır, Patsy elini başına götürdüğü an etrafa kan sıçrar ve Patsy düşer. Carol ve Marjorie donakalır. Alfred yerde yatan Patsy'e bakar, birden gündüz düşüne girer, yavaşça arkasını dönüp pencereye gider. Kırık pencereden sokak gürültüleri daha da artar.)*

(SAHNE KARARIR.)

II. PERDE

SAHNE II

-Newquist'lerin evi, Altı ay sonra. Evde bazı değişiklikler olmuştur. Kalın ve koyu renk perdeler çekilmiştir. Duvarlara, Patsy'nin gözlerinin, saçlarının, burnunun gülün dudaklarının büyütülmüş, çerçevesiz fotoğrafları asılmıştır. Daha bir çok fotoğrafta duvara dayalıdır.- Bu fotoğraflar, daha önceden ters olarak yerlerine asılırsa, bu sahne geldiğinde hemen yüzleri çevrilerek fazla zaman kaybı yaratmaz - Alfred salonun bir köşesine kurduğu sette Patsy'nin daha önce çekilmiş fotoğraflarını tekrar çekmektedir. Kendi kendine mırıldanmaktadır, mutludur. Dışarıdan zaman zaman silah sesleri gelir, Alfred tepki vermez. Kapı zili. Alfred yaptığı işe son bir kez daha göz atıp kapıya yönelir, birden yolunu değiştirip, ucu koltuğun altından görünenen ince uzun paketi ayağıyla iyice iter. Gözünde hafif bir morluk vardır!

ALFRED- Bir dakika. *(Delikten bakıp kilitleri açmaya başlar, dört farklı kilit daha takılmıştır kapıya. Ayrıca yeni bir sürgü daha vardır. Etrafta da polis şeritleri göze çarpar.)* Bir dakika daha. *(Kapıyı açar.)* Merhaba baba.

CAROL- Üff dışarı katil dolu. *(Alfred, Carol'un elindeki çanta ve dosyalara yardım etmek ister, Carol kabaca Alfred'i iter.)*

ALFRED- Baba! Sen topallıyorsun!

CAROL- *(Bağırır.)* Sana kaç defa söyledim bana baba deme diye.

ALFRED- Baba demek yasak, Carol demek yasak. Peki ne diyeyim. "Canım!" bu nasıl? *(Karşılıklı bakışma, Carol'un suratı asılır.)*

CAROL- Bana bay Newquist de.

ALFRED- Hadi baba, senin canın sıkılmış, dur sana bir içki koyayım. *(Carol oturur.)*

CAROL- *(İmalı)* Sen kendine koy! Burbon olsun.

ALFRED- *(Kadeh kaldırırılar)* Bir aile beraber içerse beraber de batar. *(İçerler.)*

CAROL- Havalandırmayı çalıştırırsan belki kendimi daha iyi hissederim. En azından silah seslerini bastırır. Kahretsin! Burada yaşadığımıza göre buna alışmalıyım. *(Önemli bir şey anlatıyormuş gibi)* Öğleden sonra Polis Merkezine uğradığım için geç kaldım.

ALFRED- Geç mi kaldım?

CAROL- *(Kızmıştır.)* Evet geç kaldım! Siparişleri dağıtmayı bire kadar bitiririm demiştim ama dört saat geciktim. Telefon eden oldu mu?

ALFRED- Şu boğuluyormuş gibi hırlayan sapık var ya, birkaç defa aradı. Bu herif gene sardı bize.

CAROL- Astımlı sapık pezevenk!

ALFRED- Sana söylememiştim ama Patsy öldürüldükten sonra gene aramıştı. Deliye döndüm, herife bağırmaya başladım. "Duymadın mı, O öldü! Patsy öldü! Artık

telefon edip solumana gerek kalmadı." demiştim On saniye geçmedi ve tekrar aradı. Ama bu sefer ilk defa konuştu. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Gerçekten çok üzgünüm." Ve kapatmadan önce de "Yapılacak hiçbir şey kalmamış, bu dünya artık çıldırmış." dedi. O günden bugüne kadar da aramamıştı. Herhalde yas tutuyordu... sanırım!..

CAROL- Aynı adam olduğuna emin misin?

ALFRED- Ne yani? Sence biz sapıkların listesinde baş sırada mıyız? Tanrım! Tabii ki aynı kişi.

CAROL- Şu kahrolası işler. *(Gizlice)* Polis merkezinde ilginç bir konuşma yaptım. - Kimseye söyleme ama-

ALFRED- Hayret! Ateş etmediler mi?

CAROL- Ettiler. *(Ayağını ovalar.)* Ama benim lanet hatam. Parolayı söylemeyi unuttum. *(Boşalan bardağını Alfred'e uzatır. Alfred tekrar içki koyar.)* İnanır mısın oradaki heriflere çok acıyorum. Çoğunu tanıyorum, hem de isimleriyle. Jimmy, Mac, Phil... Onlar da bana Carol diyor. *(Hemen atıkçe)* Onlar deyince nedense ismim kulağıma hoş geliyor. Komserle oturup onbeş dakika konuştuk. Karınca gibi meşguldu, ama bana yine de vakit ayırdı... Bu olayların altında gizli bir tertip olduğunu düşünüyor.

ALFRED- Nasıl bir tertip?

CAROL- Altı ay içinde 345 faili meçhul cinayet! Gizli birşeyler mutlaka var diyor. Mutlaka bir mantık olmalıymış. *(Alfred "bilmem" der gibi omuz silker.)* Başka arayan var mı?

ALFRED- Sipariş var mı diyorsan, hayır.

CAROL- İtiraf etmek gerekirse şu yeni fotoğraflar gerçekten çok etkileyici! Geçen hafta "Patsy Numara 7" için elli sipariş aldık. Bu hafta da en az on sipariş "Patsy Numara 8" ve "Numara 15" için alırsınız. Ha, şu ilerdeki galeri de Patsy serisinden beş tane istiyor. *(Yarım ağızla)* Alfred, bütün bunları sensiz başaramazdık.

ALFRED- *(Önemi yok der gibi)* O boktan işleri bırakınca, yaratıcı birşeyler ortaya koymalıydım.

CAROL- *(Duygusal)* Keşke beni bu işlere karıştırmasaydın. Beceremiyorum.

ALFRED- Yapma baba! Sen muhteşem bir pazarlamacısın.

CAROL- Ben sadece siparişleri götürüyorum. Evlere pizza servisi yapan o gençler gibi. Ama bir gün, yine kendi ayaklarım üstüne...

ALFRED- Buna hiç zaman olmayacak. Gerek de kalmayacak.

CAROL- Kimbilir, belki ofisten tekrar geri çağırırlar. Şu altı aydır bizlere çok yardımcı oldun.

ALFRED- Boşver.

CAROL- *(Kararlı)* Bunu yapacağım. *(Acıklı bir ifade)* Keşke üzerine fazla gelip seni kırmasaydım.

ALFRED- Savaşa devam Kaplan!

CAROL- (*Üzgün*) Patsy de bana hep kaplan derdi. Bugünlerde yaptığın herşey bana Patsy'i hatırlatıyor.

ALFRED- Patsy'e çok şey borçluyum. (*Neşelenir*) Ona benzemek hoşuma gidiyor.

CAROL- Onun gibi giyinmediğin sürece zararı yok. Kenny nerede?

ALFRED- Patsy'nin odasında.

CAROL- Tövbe, tövbe. Deli olacağım. Umarım bu sadece geçici bir dönemdir. Şu doktor Badfull⁶ mu ne, onun da bir faydası olmadı.

ALFRED- Doktor Beautiful!

CAROL- Her ne haltsa! Şu oğlan düzelmezse, milletin alay konusu olacağız. (*Sıkıntılı*) Artık olanları anlamıyorum. Sıradan bir günüm nasıl geçiyor biliyor musun? - Ama bunları Marjorie'ye anlatma. - Sabahleyin "Tamam kahvaltımı da bir kör kurşun yemeden bitirdim. Bakalım sabah yürüyüşümü de bıçak yemeden bitirebilecek miyim" diye düşünürüm, sonra "Tamam, bunu da atlattık, bakalım eve kafama kiremit düşmeden varabilecek miyim?" derim. "Tamam blok girişine ulaştım. Umarım asansörde serserinin biriyle karşılaşp kaburgalarım bıçak yemem. Bu da tamam. Evimin kapısınınha ulaştım. Umarım kapıyı açınca içeride bir hırsızla karşılaşmam. O da tamam. Bakalım oturma odasına varınca tüm ailem öldürülmüş mü?" ... Kahrolası şehir!

ALFRED- (*Sempatik*) Mücadeleye devam Kaplan!

CAROL- Evet. Sen zaten bir aile için yeterince zorluklara katlanıyorsun. Gözüne n'oldu?

ALFRED- Parkta hıyarın biri bana kıl kıl bakıyordu, ben de dövdüm.

CAROL- (*Yorgun*) Gene mi adam dövdün?

ALFRED- N'apayım? O hıyar öyle pis pis bakınca kan beynime sıçradı. (*Carol kızmıştır. Alfred Carol'u yatıştırır.*) Karşımda iki saniye bile dayanamadı. (*Carol yapmacık gülümser. Alfred şakalaşmaya başlar.*) Hadi bir tek daha atalım, Kaplan.

CAROL- Dur, yapma, kes şunu. Kes şunu dedim.

ALFRED- (*Şakalaşmaya devam eder.*) Ho! Ho! Ho! (*Patsy'nin bir zamanlar yaptığı türden şakalar yapar Carol'a.*) Şimdi Patsy burada olacaktı ki... (*Patsy'nin ünlü tekmelerinden birini gösterip güler.*) Bana hissetmediğimi, bu yüzden de mücadele etmediğimi söylerdi hep. Artık ne zaman bir kavganın içine düşsem, onu düşünüyorum, onun hayatta olduğunu düşünüyorum. Dışardaki kavgadan zaferle çıkmanın verdiği yorgunlukla eve dönerken, kapıda beni karşıladığımı ve gözlerimin içine gururla bakıp, yumruk atmaktan şişmiş ellerimi yüzüne sürüp, övünçle öptüğünü düşünüyorum. Ah, Tanrım! Ne güzel bir rüya. Niye bazı şeylerin değerini kaybedince anlarız? (*Tekrar dolaşır.*) Ho! Ho! Ho! Geçenlerde bir kavgadan sonra her nasılsa yorulmuşum. Herhalde devamlı zinde olmak bazen insanı yoruyor. Neyse, ben de parktaki banklardan birine

⁶ Orijinal metinde Doktor Harm diyor. Harm, işe yaramaz, kötü demek. Alfred de Doktor Good diyor. Yani bu hem Doktorun soyadı, hem de mesleki başarısının tanımı oluyor. Böyle bir espriyi Türkçeye çevirirken yukarıdaki gibi birşey buldum. Bu esprinin geçmeyeceğini düşünenler bunu tamamen kaldırıp Doktor Harm ve Doktor Good'u kullanabilir.

oturduğum. Bankın dibinde de bunu buldum. *(Daily News gazetesini gösterir. Birinci sayfasındaki resim Peder Dupas'ın cesedine aittir.)*

CAROL- *(Okur)* "Hippi Peder, kilisesindeki kutlamalar sırasında öldürüldü." Basının şu serseriye gereğinden fazla ilgi göstermesi beni deli ediyor.

ALFRED- Beni olay ilgilendirmiyor. Bu tür serserilerle işim kalmadı zaten. *(Gazeteyi tekrar gösterir.)* Dupas'ın cesedi sence nasıl görünüyor?

CAROL- Cezasını bulmuş bir hippi gibi

ALFRED- *(Heyecanlanmıştı)* Hayır, hayır! Daha yakından bak! *(Gazeteyi Carol'un gözüne sokacaktı gibi.)*

CAROL- Neyi görmemi istiyorsun? Ama bu duyduğum en aptalca...

ALFRED- Benekleri görmüyor musun?

CAROL- Hangi benekleri?

ALFRED- İşte, bak! Fotoğrafın dokusunu oluşturan şu küçük siyah noktacıklar. Gözlerini hiç ayırmadan bakarsan görebilirsin baba.

CAROL- *(Gazeteyi iterek)* Tamam, tamam onları gördüm, eee?

ALFRED- Bakmaya devam et. *(Gazeteyi tekrar gözünün içine sokar gibi)* Gözlerini ayırmadan dikkatlice baktığında bu küçük noktacıklar nasıl da yavaşça hareket edip dağılıyorlar değil mi? *(Gazeteyi çeker.)* Bankta otururken, bu resme gözlerimi ayırmadan baktım. Resmi oluşturan bu küçük noktacıkların oluşturduğu şekiller değişmeye başladı. Mesela, fotoğrafta gözleri oluşturan küçük noktalar dağılmaya başladı. Ağzından, başından ayrılan benekcikler. Sanki bir sihire şahit oluyordum: Resmin dokusunu oluşturan noktacıklar resmi terk etti. Artık baktığım resim Dupas'ın cesedinin resmi değildi. Milyonlarca küçük benek üstüme gelmeye başladı. Paniğe kapıldım! Yaşamın o cazip sıvısı sanki damarlarımdan çekiliyordu. Gözlerimi başka yöne çevirmek istedim. Ama düşündüm ki "Hey! Dur bakalım, eski haline mi dönmek istiyorsun, sonra herşeyi oluruna bırakmalıyım" dedim ve noktalara bakmaya devam ettim. Gökyüzünde özgürce dolaşan yıldızlar gibiydiler. Fantastikti! Gözlerimi yavaşça karşımdaki ağaca kaydırdım. Bir ağacı oluşturan kaç milyon noktacık vardır biliyor musun? Sonra bu noktacıklar ağaç oluşturmaktan vazgeçip gökyüzüne yükselmekte olan diğerleriyle birleşti. Parktaki bankı oluşturan, çimenleri, tozlu patika yolu ve üzerime doğru yürüyen, ellerinde zincirler olan üç zenciye oluşturan noktalar da diğerleriyle birleşti. Birine vurduğun zaman ortaya çıkan noktacıkları bilir misin? Zavallılar, kafalarını kaldırım taşlarına vururken kendi kendime o noktacıkları seyretmenin verdiği keyifle mırıldandığımı görünce beni kafayı yemiş sanmışlardır. *(Uzakta bir patlama sesi.)* Gazetedeki bu resim üzerine saatlerdir çalışıyorum. Bu noktacıkları kullanarak şimdiye dek görülmemiş figürler kompozite etmeyi deniyorum.

CAROL- Niye böyle garip şeyler deniyorsun ki? Şu anki iş çok iyi satıyor.

ALFRED- Eski fotoğrafların fotoğrafını çekmek çok tekdüze, kolay bir iş.

CAROL- Olur mi hiç. Sen o resimleri büyüttün.

ALFRED- Sınırları belli bir iş! Ben insanlara "yaşamın fotoğrafları"nı göstermek istiyorum. Eğer bu küçük noktacıkların yer değiştirebileceğini, insanların da trilyonlarca ve trilyonlarca küçük noktaların özgürce dönüşmelerinden oluştuğunu gösterebilirim. *(Alfred derin düşüncelere dalar. Carol'un kafası karışmıştır. Birşey demez. Kapı çalınır. Alfred Carol'un sırtını sıvazlayıp kapıyı açmaya gider.)* Bir dakika *(Delikten bakar, kilitleri açmaya başlar.)* Bir dakika daha.

MARJORIE- *(Heyecanlıdır. Taşıdığı çantanın altında bir delik açılmış, birşeyler akmaktadır.)* Şu pislige bakın, çantamda kocaman bir delik açtılar.

CAROL- *(Azarlar)* Öldürülebilirdin!

MARJORIE- *(Kızmıştır)* Hergün öldürülebilirim, hepimiz öyle, Carol! Durumu olduğundan fazla abartma. *(Alfred'e döner)* Aşağıda o komiseri gördüm. Tek kelimeyle yorgunluktan bitap düşmüş. Bize davet ettim. Yeni bir cinayetin soruşturmasını bitirir bitirmez kahve içmeye gelecek.

CAROL- Yeni bir cinayet mi?

MARJORIE- *(Sıkılır)* Bilmem ki, herhalde diğer bloktaki bir olay. *(Alfred koltuğun altına sakladığı iki paketten birini çıkarıp Marjorie'ye verir.)*

ALFRED- Anne...

MARJORIE- *(Paketi açar)* Alfred, oh Alfred! *(Paketten çiçekleri çıkarır.)* Ne kadar güzeller değil mi? Bak Carol, şu çiçeklere bak! *(Ağlamaya başlar.)* Kusura bakmayın. Bu tür inceliklere uzun zamandır rastlamadığım için ne diyeceğimi şaşırdım. *(Kendini daha fazla tutamaz, hıçkırıklara boğulur, hızla dışarı çıkarken çiçekleri bırakıp, yüzünü kapatır. Çiçekler yerededir. İçerden)* Kenny! Hadi çık, ben gireceğim. *(Sifon sesi, kapı çarpma sesi, Kenny salona gelir. Gözünde güneş gözlükleri, elinde de "Vogue" dergisi vardır. Carol bu görüntüye dayanamaz ve çıkar. Kenny yerdeki çiçekleri alır.)*

ALFRED- Onları istiyorsan senin olsun.

KENNY- *(Çiçekleri tekrar yere atar.)* Ne yapayım senin hormonlu çiçeklerini. *(Alfred fotoğraf setine gider, Marjorie içeri girer.)*

MARJORIE- *(Yerdeki çiçekleri görüp)* Alfred çok düşüncelisin. *(Alfred sağol der gibi bir gülümseme fırlatır.)* Onikibuçuk yaşımdayken, Annem ve Babam, hepimizi atlı arabamıza bindirip piknik yapmaya götürürdü. Çiçeklerin bol olduğu yerlerde dururduk. Biz bütün gün çiçek toplayıp eve getirirdik. *(Çiçekleri almak için eğilir. Kenny'e)* Şu evde kimse elini birşeye sürmez. *(Kapı zili, Kenny kapıya giderken)* Ben bakarım. *(Kenny'nin gözü koltuğun altındaki ikinci pakete takılır.)* Kim o? Kapıya doğru yaklaşıp yüzünüzü ışığa döner misiniz lütfen? *(Marjorie delikten tekrar bakar ve kilitleri açmaya başlar. Kenny koltuğun altındaki paketi açmaya çalışır.)*

ALFRED- *(Fotoğraf makinasıyla dışarda poz aramaktadır. Ama Kenny'nin ne yaptığını sezinler.)* Bu... hiç de... iyi bir... fikir... değil...

KENNY- *(Gözlerini devirerek)* Kim öldü de patronluk sana kaldı? *(Paketi yerine koyar. Komiser tam içeri girdiği anda bir kurşun pencereyi kırıp Kenny'nin başının yanından geçer. Kenny pencereye gidip bağırır.)* Eşşoğlueşşekler!

MARJORIE- *(Komiserle)* Dağınıklığın kusuruna bakmayın.

CAROL- *(Pencerenin yanındadır. Komiseri görünce gidip elini sıkar.)* Kimler gelmiş, kimler! Bu ne beklenmedik bir onur. Alfred bak bizi ziyarete kim gelmiş; Sevgili Başkomiser! *(Alfred başını işinden kaldırmadan formalite bir selam verir. Carol komisere fısıldar.)* Gece gündüz demeden çalışıyor. O yüzden başarısı bir rastlantı değil.

KOMİSER- Ne yani, benim başarısız olduğumu mu ima ediyorsun?

CAROL- *(Koluna girer.)* Onu demek istemedim. Cinayetleri çözmek için büyük çaba gösterdiğinizizi biliyoruz, daha fazlasını kimse beklemiyor zaten! *(Komiser, Carol'un kolunu omzundan iter.)* Kimsenin sizden şikayetçi olduğu yok.

MARJORIE- *(Güleç)* Biz hiç olmadık ve eğer biri bunu yapsa bile...

KOMİSER- *(Kırgın)* Bir bardak süt rica edebilir miyim, lütfen, Bayan Newquist? *(Oturur.)*

MARJORIE- Elbette.

KOMİSER- Ve biraz da kurabiye. Tanrım! Resmen depresyona girdim. Tüm bu cinayetlerin mutlaka mantıklı bir açıklaması olmalı. *(Marjorie çıkar.)*

CAROL- Elinizden geleni yapıyorsunuz, kendinizi suçlamayın. Herşeyi aydınlatacağımıza eminiz.

KOMİSER- *(Bir zarf çıkarıp Carol'a uzatır.)* Eee... ben bunu alamam. Niye kabul ettim, bilmiyorum ama sonra düşününce... hayır, bunu alamam.

CAROL- *(Ev halkına suçluymuş gibi bakar.)* Önemli değil. O sizin, canım unutulmuş gitsin!

KOMİSER- 250 Dolarlık bu çeki kabul edemem. İyiniyetinizin farkındayım Bay Newquist, ama inanın bana bu çek kızımızın katilini bulmamıza katkı sağlamayacak. Biz zaten elimizden geleni yapıyoruz.

CAROL- O çek artık, sizin! Unutun bunu ... Üstelik belki de faydası ...

MARJORIE- *(Bir bardak sütle gelir.)* Şunu içince kendinizi daha iyi hissedeceksiniz. Carol etrafa gene para dağıtıyormuşsun. Biliyor musunuz sevgili komiser, ne zaman bir polis memuru görse hemen eline beş dolar sıkıştırır.

CAROL- Ben sadece, hala onlara inanan birilerinin olduğunu göstermek istiyorum.

KOMİSER- *(İçer.)* Bu iyi geldi. *(Bardağı tutan eline bakar, eli titremektedir.)* Altı ay önce ilk defa karşılaştığımızda sinirlerim bu kadar gergin değildi, öyle değil mi? Öz güvenim tamdı. Eskiden olayların üstüne nasıl giderdim biliyor musunuz, sanki tüm dünyadan ber sorumluymuşum gibi! Sütün içine biraz viski koyar mısınız lütfen? Şu kurabiyenin üstüne de biraz peynir! Birgün insanlar bu ölü toprağıni üzerlerinden atacak. Düşünsenize ortada çözülmemiş 345 faili meçhul var. *(Kızgın)* Birini yakalayıp tüm suçları ona yıkıp bu işi kapatmalı! *(Bardağı alır.)* Teşekkürler. Belki bir parça da buz ha? *(Bardağı geri verir.)* Bu olayları çözecek mantıklı bir yol mutlaka vardır. *(Kurabiyeleri alır.)* Üzerine yağ sürün dememiştım. Sadece peynir lütfen! *(Kurabiyeyi geri verir.)* Teşekkürler. Ve şu kahrolası çeteler işleri hiç de kolaylaştırmıyorlar. Beyazlara karşı zenciler, zencilere karşı beyazlar. İnsan olmanın onuru da kalmadı. *(Bardağı alır.)* Tanrım! Sadece bir parça buz istemiştım. Neyse, hadi

şunu dört dörtlük yap da öyle getir ha?... Bak şimdi! Ne çeşit peynir bu? Keskin çedar mı? E olmaz ki! Keskin çedar mideyi mahveder. Hadi canım, şuna doğru dürüst bir peynir koy da... *(Konuyu bağlar.)* Öyle ya da böyle çözülecek. Herşey birgün yerli yerine oturacak. Buna inanmasam, başımı yastığa koyduğumda güneşi tekrar görmeyi istemezdim. *(Carol ve Marjorie, getir götürden yorulmuş halde bardak ve kurabiye tabağıyla ayrı yerlerden salona gelirler.)* Ben böyle mi istemiştim. Lütfen! Birazcık işbirliği, hepsi bu! *(Silah sesi, kurşun komiserin elindeki bardağa isabet eder. Komiser hariç herkes heyecanla pencereye üşüşür. Komiser sakince elindeki kırılmış bardağa bakar.)* Herşeyin bir düzeni olduğu gibi, her suçun da mantıklı bir açıklaması vardır. Eğer biz bu mantığı çözemiyorsak, nedeni mantık olmadığı için değil, o mantığı ortaya çıkaracak kanıtlara doğru açıdan bakmamamızdan dır. Kanıtları şöyle bir gözden geçirelim. *(Elindeki kırık bardağı, cebinden çıkardığı mendile önemli bir suç delili gibi dikkatlice sarıp cebine koyar.)* Madde 1: Son altı ayda 345 cinayet. Kurbanların seçilme sebeplerini de şöyle sıralayabiliriz. Seks, sosyal statü, yaş ve derilerinin rengi. Madde 2: Bu 345 olaydaki temel neden bulunamadı. Madde 3: 345 dosyanın hepsi de dolaplarda "çözülmedi" ibaresiyle duruyor. *(İmalı)* İşte size bir sürü delil. Daha sonra planlanmış, kurnazca cinayet örnekleri artmaya başladı. Bunlar niye kurnazcaydı? 345 dosyadaki ortak nokta neydi? Hepsinde ortak olan üç şey var: a) Aralarında ortak olan hiç bir şeyin olmaması, b) Ortak bir amacın da olmaması, c) Sonuç olarak da, dosyaların tümünün çözüm beklemesi. Böylece olayı daha netleştirmiş olduk. Bir soruşturmada sorulacak ilk temel soru Polis kanunlarında şöyle belirlenmiş; Suç delilleri kimin üzerinde yoğunlaşıyor? Bu 345 faili meçhul olayda birleşen tek nokta nedir? Eğer bu olayları aydınlatamamışsak bunun nedeni gerekli delilleri gözden kaçırmamızdan değil, yanlış gözlemlerden ötürüdür. Bizse rutin yollarla olayları araştırdık, eğer etken olan nedir diye baksaydık çözüme yaklaşmış olurduk. Etken olan neydi? Kanun uygulayıcılarına olan inancın bitmesi en büyük etkendi. İşte! Temel çıkış noktamız bu! Ancak bu yolla kafamızdaki sorular yanıt bulur. Bizim varlığımızın asıl sebebi ileriye dönük kötü niyetlere, yani halkımızın temel inançlarına ve kutsal kurumlara olan saygının bitmesine karşı koymaktır! Peki bu fesatlıkların arkasında kim var? Şimdi tekrar bizim temel sorumuzu soralım. Suç delilleri en çok kimin üzerinde yoğunlaşıyor? Bloklarda, yaşayanların mı? İsimlerini bir versem şaşar kalırdınız! Varoşlarda yaşayıp kanunsuz davranışlarını fakirlik paravanının arkasında saklayanların mı? Yaşamın inişli çıkışlı yolunda yürüyen herkesin! Sağcılar ve solcuların; zenciler ve beyazların! Üniversite öğrencilerinin ve bilim adamlarının.

Bir insanın, yaşamın tüm doğrularını bilmesi nasıl mümkün değilse; Bizim de bütün dosyaları çözmemiz mümkün değil! İşte bu; kötü niyetlilerin artmasını destekliyor. Büyük bir tutuklama operasyonuna hazırlanıyoruz. Siz sivillerin en küçük kanundışı hareketlerini bile farkedebileceğiz. Eğer şimdi, gönüllü olarak, vereceğiniz bir bilgi varsa bundan sonra titizlikle gizli tutulacaktır. *(Onay bekler, onay gelmez hepsi donup kalmıştır. Dış kapıyı açar.)* Şehri terk etmemenizi şiddetle tavsiye ederim.

CAROL- *(Giderek yükselen bir sinir katsayısıyla)* Ne kaldı? Geriye ne kaldı? Ben mantıklı bir adamım. Hadi söyleyin, geriye inanılacak ne kaldı? Tanrıya yemin ederim ki, sabrım taşıyor! *(Üstüne basa basa)* İkiyüz elli dolar! Çık paramı.

Seni işe yaramaz herifi! Paramı çık! Bizim dürüst polislere ihtiyacımız var. İnsanlar artık güvencede değil. İnsan haysiyetinin tekrar kazanılmasına ihtiyacımız var ... güvene de! Orduya ihtiyaç var. Şehirdeki her bloğun etrafını demir parmaklıklarla çevirmeli sonra da bu parmaklıklara yüksek voltaj vermeli. Her kim bloktan ayrılmak isterse bu engeli aşmalı ve doğru dürüst saç traşlarına ve küfürlü konuşmamaya, insanlığa saygı duymaya ihtiyaç var!!! T.V. kameraları! İşte ihtiyacımız olan bu! Her bloğun girişinde, her asansörde, her dairede, her odada! Devletin memurlarına, ama gerçek memurlarına ihtiyaç var - ki birine ya da kendine zarar verirken yakaladıklarında kapını kırıp, hayatını söndürebilmeli. Sağduyuya dönüş! Yıllık geliri 10 bin dolardan az olanların beyinlerinin yarısı ceza olarak alınmalı. Tüm bunlar hoşuma gitmese de tek acil çözüm bu! Silaha da ihtiyacımız var. Bütün silahların onlarda olması da haksızlık! Kendimizi eğitmeliyiz! Çelik gibi olmalıyız! İşte özgürlüğün yolu bu! Heeey. Kümeste tilki vaaaar!! Öldürün onu! Ben özgürlüğümü istiyorum! *(Yere çöker kalır.)*

ALFRED- Yatağına götürelim. *(Alfred ve Marjorie, Carol'u odaya taşırlar. Kenny salonda yalnız kalır kalmaz koltuğun altındaki Alfred'e ait ince uzun paketi çıkarır. Tam açacakken Marjorie gelir. Kenny paketi saklar. Marjorie telaşla bir şişe viski alıp, çıkar. Kenny rastgele nişan almaya çalışırken arkasından gelen sese tüfeği telaşla ama acemice doğrultur. Gelen Alfred'dir, rahatsızlar.)*

KENNY- Bu pakette de çiçek var sanmıştım!

ALFRED- Al, kullan.

KENNY - Kime karşı? Şimdiye kadar hiç ateş etmedim. Sadece dört ay, nasıl çalıştığımı incelemiştim.

ALFRED- Ben de hiç ateş etmedim.

KENNY- *(Şüpheli)* Peki niye aldın bunu?

ALFRED- *(Omuz silker.)* Sezon sonu indirimi vardı. *(Kenny'nin elinden tüfeği alıp gözlerini ayırmadan bakar.)* Dikkat ettin mi, eğer gözlerini ayırmadan bakarsan tüfeği meydana getiren küçük siyah benekleri görebiliyorsun.

KENNY- *(Tüfeğe öylesine bakar.)* Yooo!

ALFRED- Trilyonlarca küçük siyah benek. *(Alfred tüfeği yukarı kaldırıp tetiği çeker, boştur.)* Dolu değil. *(Tüfeği indirir.)*

KENNY- *(Başını "bilmiyorum" der gibi sallar.)* Dört defa askerliğe başvurmama rağmen her seferinde geri çevrildim. Beşinci gidişimde ise bir daha gidersem hapse atacaklarını söyleyip kovdular. *(Kullanma kılavuzunu bulur. Okur.)* Terimler... tetik mekanizması... Hah! Dolu jarjörün takılması. Önce emniyeti açınız sonra dolu jarjörü, mekanizmanın jarjör yuvasına takınız. Kurma kolunu çekiniz. Ateş etmeye hazırdır. Güvenliğiniz için emniyet düğmesini gerekmedikçe açmayınız.

MARJORIE- *(Girer, Alfred'in ne yaptığına bakar. Alfred, jarjörü takmaya çalışmaktadır.)* Bunların nasıl çalıştığını bilmiyorum ama, takmak istiyorsan ilk önce nasıl çıktığını bulmalısın. *(Tüfeği alır.)* Şimdi! Bu galiba buraya takılacak. *(Carol gelir, olanları inceler.)* Kahretsin! Yoksa sana yanlış parça mı vermişler? *(Carol tüfeği Marjorie'den alır ve ustaca jarjörü takıp ateş*

etmeye hazır hale getirip, bir asker ustalığıyla tüfeği Alfred'e geri verir. Marjorie etkilenmiştir.) Sevgilim!!

ALFRED- *(Tüfeği Carol'a geri verip)* Hadi Baba, tüfeği sen doldurdun, sen başla.

CAROL- *(Tüfeği gururla geri verir.)* Bu senin sen başla.

KENNY- Baba, bu numaraları nereden öğrendin? *(Carol, Kenny'e tepeden bakarak, tüfeği yine ustaca alır. Alfred perdeyi aralar.)*

ALFRED- Rahat nişan alabiliyor musun. *(Carol nişan alır ve ateş eder.)*

KENNY- Sanırım birini hakladın.

MARJORIE- Dur bir de ben bakayım. Ayy! Aslında hiçde bakamam böyle şeylere ama... *(Alfred bakmasına yardımcı olur.)* Aaaa!... Evet evet gördüm! Biri orada öylece uzanmış yatıyor.

CAROL- *(Alfred'e)* Niye sen de şansını denemiyorsun?

ALFRED- *(Tüfeği Kenny'e uzatır.)* Önce sen!

KENNY- Tanrım! *(Heyecanlıdır.)*

ALFRED- Ben de senden hemen sonra atacağım. *(Kenny tüfeği korkarak alır, bakamaz bile. Gözlerini kapatıp ateş eder.)*

CAROL- Karavana!

KENNY- *(Ev halkına)* Herkes bana bakıyor o yüzden heyecanlandım.

CAROL- *(Tüfeği alır.)* Şimdi sıra sende Alfred.

KENNY- Ama bu haksızlık, ateş ederken koluma çarptı.

ALFRED- Bırak bir kere daha denesin baba. *(Kenny dikkatle nişan alır ve ateş eder.)*

CAROL- *(Caddeye bakar, zafer gururuyla)* Orospu çocukları!

MARJORIE- *(Kenny'i kucaklar)* Başardın! Başardın! Vurdun onu! *(Carol, jarjörü değiştirip, Alfred'e verir.)*

KENNY- *(Bu işte birden ustalaşmıştır.)* Babam ve ben birer tane devirdik. *(Carol kolunu, oğlunun omzuna atar, sanki çok iyi iki arkadaş gibidirler. Alfred'i beklerler. Alfred nişan alıp ateş eder.)*

CAROL- *(Pencereden bakarak takip eder.)* Kimi tepelediğini tahmin edin bakalım?

MARJORIE- Komiser mi? *(Carol onaylar. Hepsi sevinç çılgınlıklarıyla hoplayıp zıplarlar. Kendilerince bir tezahürat şekli bulurlar. Zafer ilan ediyor gibidirler. Alfred, Carol ve Kenny hep bir ağızdan konuşur. Anlaşılır olmaktan çıkmışlardır.)*

ALFRED- Fantastik! Ne fotoğraf ama! İnanılmaz! Fantastik!

CAROL- Zehir gibi bir takım oluşturduk değil mi çocuklar? Şimdi gördüler günlerini. Bütün dünya gördü!

KENNY- Baba bana bak, bana! *(Pencereden bağırır.)* Orospu çocukları, serseriler! -Nasıl ama?- *(Kendisiyle gurur duyar.)* Alfred bana bak. Orospu çocukları, serseriler. Nasıl ha? Nasıl? *(Tüm bunlar olurken Marjorie çıkmıştır. Servis tepsiyle gelir. Servis yapmaya başlar ve mumları yakar.)*

MARJORIE- Hadi haylazlar sofraya! *(Diğerleri güreşip, şakalaşmaktadırlar. Birbirleriyle çok içtendirler.)* Hadi! yeter artık.

ALFRED- Hey, ne dersiniz, yemekten sonra annem de şansını denemeli değil mi ama? *(Alkış ve sevinç çığlıkları. Üçü de destekler.)*

MARJORIE- *(Servis yaparken)* Ailemi tekrar neşeli görmek ne güzel bir duygu. Biliyor musunuz, bir ara gerçekten çok endişelendim. *(Kahkaha atarlar.)*

-PERDE-

6.4.1997 DİYARBAKIR.